

5

**DUHOVNO
ŽIVLJENJE**

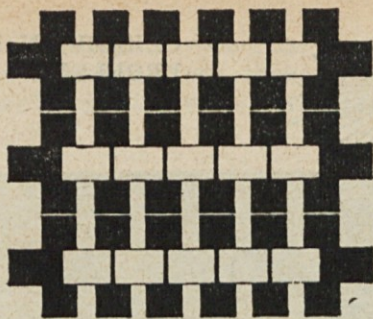
6

1967 | XXXIV

LA VIDA ESPIRITUAL

Pavel VI. in msgr. Ignacij Kunstelj, novi vrhovni dušni pastir
za slovenske izseljence

NOV IZSELJENSKI NADPASTIR

Do 1. 1959 je škof Rožman nesporno močno povezoval Slovence razkropljene po vseh celinah. Družil nas je njegov duh, nauk, molitev, blagoslov, številni obiski posameznim skupinam in predvsem vsa slovenska srca objemajoča ljubezen. Odkar je v Združenih državah umrl škof Gregorij je bilo čutiti močno potrebo po vrhovnem dušnem pastirju za slovenske izseljence.

8. februarja letos je Pavel VI. sprejel msgr. Ignacija Kunstlja v zasebni avdijenci. V razgovoru je sv. oče med drugim dejal: „Vaš narod dobro poznam. Zanj veliko molim. Sporočite vsem, zlasti izseljencem in njihovim pastirjem, moj pozdrav in blagoslov.“

Glede na to papeževo željo msgr. Kunstelj pravi v pismu slovenskim duhovnikom: „In lepo prosim, sporočite pozdrav in blagoslov svetega očeta svojim vernikom. V pokoncilski dobi marsikaj še nastaja, tako tudi organizirana skrb za izseljence. Ob tem sem prejel 20. januarja letos imenovanje kot “director generalis” ali kot so slavisti predstavili “vrhovni dušni pastir”. Naloge so pač določene po okrožnici “Exul familia” (“Begunska družina”) in posebnih fakultetah izdanih 1963. Vse moje pravo bo pomagati kjer koli bom mogel in kolikor bom mogel dragi bratje, vam vsem, ki se trudite v vinogradu Gospodovem. Dr. Robič ostane član Summi Consilii de emigratione po normi tit. alter, c. I, 7. § 3. Prepričan sem, da bova lahko skupno sodelovala kot doslej.“

Spremljajmo z molitvijo delo novega izseljenskega vrhovnega dušnega pastirja, kakor msgr. I. Kunstelj sam zaključuje pismo slov. izseljenskim duhovnikom. „OREMUS PRO INVICEM!“ — Molimo drug za drugega!

„POPULORUM PROGRESSIO“

Mednarodna politika je danes tesno povezana z življenjem vsakega posameznega naroda in posega v dnevno življenje slehernika. Moglo bi se reči, da mednarodnega razvoja ne oblikujejo več samo državniki in za to poklicane ustanove, ampak je vpleten v vsakodnevno spopadanje vsakega posameznika s problemi okoli sebe in hkrati že tudi po vsem svetu. Kar je bilo pred nekaj desetletji zaprto v tajne kabinete in arhive zunanjih ministrstev, je danes sproti razstavljeno na oglasne deske in obširno obravnavano v dnevnem časopisju. Pri pozornejšem motrenju pa se človek ne more obresti vtisa, da je II. vatikanski koncil dejansko odločilno spremenil stare temelje in navade in vedno bolj

se srečujemo s komentarji in novicami, ki skoraj dnevno Cerkev in njenega poglavarja Pavla VI. postavljajo v prvo vrsto tistih, ki presojajo in odločajo v usodi vsega človeštva.

Proti Cerkvi

Pot Cerkve do takega mesta v razreševanju svetovnih problemov je bila izredno pestra in polna udarcev pa tudi zmag. Ko je Marx leta 1849 izdal Komunistični manifest, se je borba proti izrodnom kapitalizmu gradila v delavskih organizacijah pod vodstvom socialističnih in pozneje komunističnih strank. Poleg voditeljev laičnega liberalizma so tudi voditelji raznih socialističnih internacional — dose-

daj smo jih imeli tri — sodelovali pri obsojanju Cerkve in usmerjali delavstvo v ostro opozicijo proti

vsemu, kar bi moglo imeti kakršenkoli znak cerkvenosti ali krščanstva. Cerkev je bila obsojena v

Narodi v razvoju ne prosijo za ljubezen samo v denarju, ne samo za tehnično pomoč, kličejo po enakopravnosti in pravičnosti.

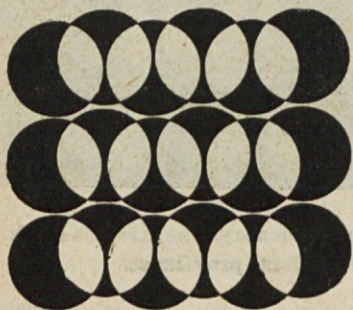
senco in temo in ko je morala po letu 1870 še v vatikansko ujetništvo, so nekateri napovedali, da ždi tam bolnik, ki čaka na smrt in bo bazilika sv. Petra v Rimu zadnji sicer zelo veličastni katedral tistega, kar je bilo nekoč zajeto v poslanstvo prerokb stare zaveze in v vsebino evangelijev ter slavnih Pavlovih pisem. Papež Pij IX. je svoje jetništvo v Vatikanu izvajal ostro in dosledno in njegovo opozicijo proti tedanjemu svetu so mnogi označevali kot vir vsega obkurantizma in nazadnjaštva v moderno se razvijajočem svetu.

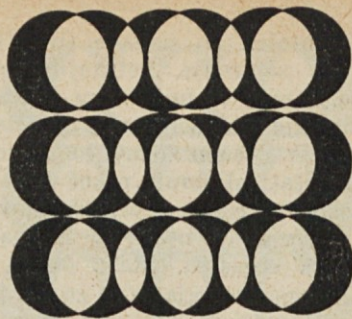
Kako so se motili...

Po Piju IX. je sledil papež Leon XIII., ki je brž zaslovel po dveh odločnih dejanjih: leta 1891 je izdal socialno okrožnico *Rerum novarum*, kjer je razočil nauk Cerkve v naglo se razvijajočem valu industrializacije in s tem naraščanje kapitalizma, hkrati pa se je izkazal kot izreden videc bodočnosti in pravi tolmač namenov Cerkve za celo stoletje naprej, ko je pokazal s prstom na krščanski

vzhod — svetu je razkril poslanstvo svetih bratcev Cirila in Metoda kot apostola tistih idej, ki naj zbližajo ves svet in odpro Evropi in vsemu človeštvu duhovne vrednote slovanstva; nekateri misleci so se takrat na zahodu posmehovali takim idejam in jih označevali kot nekaj zadnji izrodek bizantinskega nazadnjaštva. Toda ni preteklo eno stoletje, ko so bile njegove zamisli o poslanstvu Cerkve na vzhodu dovoij jasno označeno in razložene po sklepih II. vatikanskega koncila in je bilo ravno delo za zedinjenje v veliki meri poudarjeno kot posebna najbolj sodobna naloga tistim narodom, ki so nekoč veljali kot že okostenelo v vzhodnjaštvu ali azijsstvu. Moglo bi se reči, da se ravno z vzhoda danes širijo ideje, ki bodo občestveni Cerkvi dovajale najlepše vrelece mladosti in resničnega krščanstva.

Na žalost se je pri Leonovem delu pokazalo, da je bil tedanji svet — in to še desetletja kasneje — za socialno vsebino *Rerum novarum* in nadaljnih enciklik naslednjih papežev Pija XI in Pija XII najmanj naklonjen in odprt. Zahočni, mogli bi dejati kapitalistični svet, je imel gluho uho za svarila papežev ob oznanjanju velikih pretresov, ako se socialni red ne bo pravično uredil. Če so bili zanj gluhi ateistični voditelji marksističnih agrupacij, jim to ni bilo zameriti, pač pa se je že ob izidu *Rerum novarum* rodil hud odpor tudi med krščanskimi konservativnimi krogi. Mimo social-

Kakšen napredek?

Po drugi svetovni vojni, zlasti pa po II. vatikanskem koncilu, se je razmerje sil temeljito spremenilo. Naglemu razmahu tehnike se je moral svet na široko odpreti silnemu razmahu novih nazorov o pomenu človeka in njegovi svobodi v novem urejanju sveta so se odpirala nova obzorja. Bagostanje je zlasti med tehnično naprednimi narodi drvelo novim viškom nasproti in razni socialni ter politični programi so se znašli pred novimi nalogami. Marksizem se je do dna razgalil v svojo socialno in idejno revščino in se danes proti njemu dviga najostrejša opozicija tam, kjer je njegova kriza najhujša: intelektualci v komunističnih državah že korakajo mimo njega naprej k novim nalogam v službi človeštva. Zapadni kapitalistični svet — kakor ga še nazivajo — prehaja na nove ravnine, ko pri silnem naraščanju produkcije išče novih trgov in ustalitev. Če je po socialni vsebi-

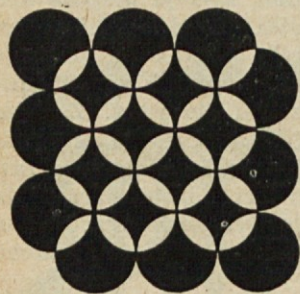
nega nauka Cerkve niso šli samo laični liberalci, ampak tudi mnogoteri voditelji katoliških političnih konservativnih skupin, ki so že takrat svarili pred „rdečim valom“ iz Vatikana. Če se je pozneje socialni nauk krščanskih skupin po vodstvu papeških okrožnic le uveljavil in ponekod zlasti v prvih desetletjih našega stoletja dosegel lep razmah in ustvaril mnogo zdravega, pa se dejansko delo idealnih voditeljev krščanskih strokovnih organizacij ni širše razmahnilo. Kakor je bila uradna Cerkev v svoji mednarodni aktivnosti obsojena na „vaticansko ječo“, tako se je uveljavljanje socialnih poslanic večinoma omejevalo na malo več ko karitativno delovanje posameznih ustanov ali skupin. Na žalost je ostajalo pogosto samo pri tem, kakor da je služba socialni obnovi zajeta v tem, da se bližnjemu izkazujejo zgolj dejanja dobrodelne ljubezni, ni pa bilo sredstev ali možnosti, da bi se dovolj glasno opozarjalo na uresničenje socialnih pravic vsega človeštva in slehernega človeka kot dolžnost in naloga uresničenja prave pravice med ljudmi in narodi.

Kakor sta liberalizem in pozitivizem kazala vnemo in pozornost za oblikovanje osebnosti in individualnih lastnosti, pogosto v škodo občestvu, tako se je krščansko socialno delo bogatilo le z dejanji in uspehi redkih posameznikov. Delo socialnih okrožnic je hiraló in seglo mnogo čez prag zakristije.

ni obsojen na napake (dobičkarstvo, zapiranje notranjih trgov itd.) tedaj se pred njim danes ne odpirajo več dolge vrste protestirajočih posameznikov in le redko je slišati ali brati nekoč tako pogosto poročila o velikih stavkah ali socialnih nemirih. Nujna so druga sredstva. Stara oblika socialnega urejanja se je znašla pred novo resnico: ves svet je postal celota in ena pomanjkljivost na vzhodu že izziva in bo še vedno huje terjala rešitev na čisto drugem kraju sveta, ne zapada. Poudariti je namreč treba, da socialno vprašanje ni več problem o borbi za pravice in naloge posameznikov, ampak sta se pred svet postavili dve fronti: fronta bogatih, močno razvitih narodov in fronta ubogih, nerazvitih narodov. Če je Marx v letu 1849 zaklical delavstvu vseh dežel: Proletarci vsega sveta — združite se, tedaj se je danes socialni problem vseh narodov spremenil v najbolj oster in največ terjajoč konflikt mednarodne politike. Do pred kratkim še ni bilo videti, kako misli

o tem centrala komunizma — Moskva — odgovoriti na nov položaj, pač pa jo je v tem oziru že prehitela komunistična Kitajska, ko iz Pekinga dovolj jasno zvene gesla za ustanovitev fronte nerazvitih in ubogih narodov pod vodstvom nauke Maocetunga in njegovih tovarišev; geslo pekinške propagande za ves svet se glasi: Ubogi, nerazviti narodi vsega sveta — združite se. Kako se namerava nauk iz Pekinga uveljavljati, so že pokazali dogodki v Vietnamu in po raznih afriških in še bolj vidno v južnoameriških državah. Ob naraščajočem pojavljanju revolucionarnih gveril med gverilci niso samo domačini, ampak nastopajo že odposlanci in propagandisti, ki so se šolali bodisi v Havani na Kubi ali pa v Pekingu. Nova revolucija ima že nove apotele.

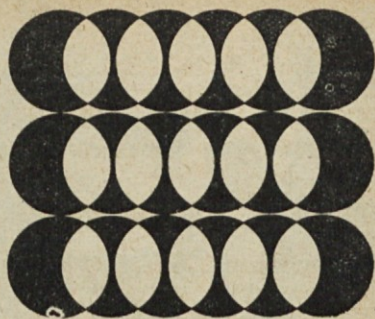
Že prvi dve besedi nove enciklike papeža Pavla VI povedo, v čem vidi Cerkev bistvo sedanje mednarodne problematike. Gre za „progressio populorum — napredek narodov“ in sicer vsi narodi, ubogi in bogati so poklicani, da se povežejo v složno delo za tak napredek, ki bo po „pravici v miru“ izravnal krivično razmerje med opulentnimi in ubogimi ljudstvi. „Pravica in mir“ naj prepojita mednarodno življenje, ne pa borba fronte na eni strani, ko bi se najprej organizirala fronta ubogih narodov v nasilni nastop proti drugi polovici človeštva in bi s tem prišli na prag tiste katastrofe, kakor so jo nacizem, fa-

šizem in komunizem sprožili složno v avgustu 1939 in sicer najprej z napadom na Poljsko, ko sta si Hitler in Stalin privoščila razkosanje in razdelitev Poljske — imenovali so jo četrto razdelitev Poljske in so se zaradi tega skupnega zločina nacizma in komunizma na vse človeštvo razlile grozote vojske, trajajoče skoraj šest let.

Ideologi iz Pekinga v svojih razlagah napovedujejo, da bo borba fronte ubogih in nerazvitih narodov trajala desetletja (bližnjega svetovnega konflikta ne oznanjajo in si ga za enkrat še ne žele, ker je delna gverilska vojska boljše sredstvo), računajoč pri tem na staro resnico, da se ostali del bogatega sveta ne bo hotel ali znal prilagoditi novim nalogam ter dolžnostim in bo proti zlu enako šibak kakor je bil avgusta 1939.

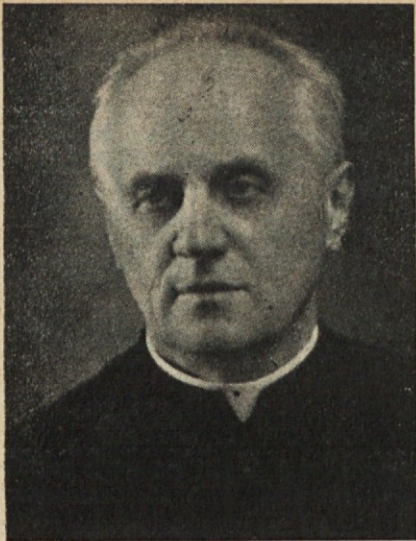
Če socialne enciklike Leona XIII Pija XI in Pija XII niso zamoгле prodreti z vso silo v borbi za pravi socialni red, pa so odločilno pripravljale pot in rast idej, ki so odprle Cerkev za novo razmerje do sveta po II. vatikanskem koncilu. Janez XXIII se je dejansko naslonil na Leona XIII, ko je polagal temelje novim socialnim zamislim za vso Cerkev in ves svet, še bolj pa preveva novega duha Cerkve njegova ideja za zbliznanje z vzhodom, kakor ga je umeval že Leon XIII, a ga je Janez XXIII pomaknil za nekaj stoletij naprej in ga začel izvajati Pavel VI s srečanjem s patriarhom Atenagorom v

Jeruzalemu. Sedaj pa nova socialna ckrožnica „Napredek narodov“ odmeva med vsemi narodi, vendar ne že več kot zgolj poslanica za katoliško ali zgolj krščansko občestvo, ampak je klic Pavla VI zadone! že kot pravi izraz nosilca idej in glasnika tistih rešitev, ki so visoko nad tem, kar morejo danes nuditi in ustvarjati dose danje ustanove mednarodnega reda (OZN, UNESCO). Spet se je izkazalo, da se Cerkev postavlja nad obe fronti, ko ponuja svojo pomoč za graditev prave pravice in miru med vsemi narodi brez razlike ideologij in verstev. Res najvišji in najlepši izraz najglobjega načela za mednarodni red! Služiti vedno vsemu človeštvu.

Malo je primerov v mednarodni diplomatski zgodovini, da se je glas vladarja ali vodnika s tolikšno silo zastavil v vozle celotne mednarodne problematike. Glas je zadel kot glas vodnika sveta.

Ruda Jurčec

VZORNIK IN PRIPROŠNJK

OB 25-LETNICI SMRTI
UNIV. PROFESORJA
DR. LAMBERTA EHRLICH

Dr. Lambert Ehrlich se je rodil 18. septembra l. 1878. v Žabnicah pod Sv. Višarji. Gimnazijo je obiskoval v Celovcu, bogoslovje in etnologijo pa je študiral v Innsbrucku, Rimu, Parizu in Oxfordu. V Celovcu je bil stožni kaplan, škofijski tajnik in bogoslovni profesor. Za duhovnike je ustanovil „Sodalitas Ssi. Cordis Jesu“, bogoslovcem je pomagal pri „Akademiji slovenskih bogoslovcev“, dijakom postavil „Slovenski dijaški dom“ v Celovcu, skupaj z bratom dr. Martinom pa sezidal Misijonišče v št. Juriju pri št. Vidu ob Glini. Kot prosvetni delavec je ustanovil „Slovensko kršč. socialno zvezo za Koroško“, „Slovensko delavsko društvo“ in dal pobudo za zidavo delavskega doma v Podljublju. Nemcem je prikazal problem

Slovence v na Koroškem v „Austriem Vilajet Kärnten“. Na mirovni konferenci po prvi svetovni vojni je bil izvedenec za Koroško pri „Delegaciji SHS“. Po nesrečnem plebiscitu je moral zapustiti Avstrijo ter bil imenovan za profesorja apologetike, etnologije in primerjalnega veroslovja na bogoslovni fakulteti v Ljubljani. Poleg znanstvenega delovanja je bil duša slovenske misijonske akcije, velik vzgojitelj dijaške mladine. Pred pričetkom druge svetovne vojne je predlagal, naj se pošljejo strokovnjaki in gradivo za obrambo slovenskih meja v inozemstvo, ob začetku okupacije je dal pobudo, naj se ustanovi podtalna slovenska vlada in predložil politikom slovenski državni narodno-politični načrt za čas po vojni. Potem pa

je zbiral in poslal slovenskim zastopnikom v svobodnem svetu dokazno gradivo o krivicah in zločinih okupatorjev, pomagal beguncem, ki so se pred Nemci umaknili v Ljubljano in reševal, kolikor je pač mogel, Slovence iz okupatorjevih ječ in taborišč. 26. maja l. 1942. so ga komunisti, kot svojega najbolj nevarnega idejnega nasprotnika, umorili.

V ta zunanji okvir je položil prof. Ehrlich bogato vsebino svojega življenja. Ko gleda človek nanj iz razdalje 25 let, se mu ne hote postavlja vprašanje, ali je njegovo delo danes še aktualno, ali nam more danes še kaj povedati? Gotovo je, da ne smemo njegovega dela soditi z merili današnje dobe. V teh 25 letih so se izvršile tolikšne spremembe, kot se poprej mogoče niso v več stoletjih. Bil je — kot smo mi vsi — otrok svoje dobe. Možno je razpravljati o tem, ali so bile vse njegove odločitve najboljše. Verjetno bi danes to ali ono drugače ukrenil, če bi mu bilo dano še živeti. Eno pa je gotovo: s svojim življenjem je ustvaril tako globok človeški lik, ga okrasil s tolikimi krepostmi, da je še danes prav tako živ in da ne more nikoli obledeti. Tudi resnice in načela, ki jih je učil, veljajo še danes, kajti čas ne more spremenjati njih vrednosti.

Zgodaj mu je bila odkrita skrivnost, da je za polno življenje potrebna poleg globokega znanja in široke kulture tudi krepostna z večnostnimi načeli oblikovana osebnost. V sebi je utrdil tako močno

vero, da se nam je včasih zdelo, da že presega zadnje meje človeškega in že predokuša blaženost, ki jo daje božja bližina. Naravni in nadnaravni svet sta bila zanj enaka realnost. Iz te odmahnjenosti je mogel presoјati vse stvari po njih resnični vrednosti, najti pravo mero in jasno, določno sodbo. Živel je v duhovno izredno razgibani in zapleteni dobi, ko se je bilo treba odločati za velike stvari. Mnogi katoličani so v dobri veri sprejemali dnevna gesla in se pridruževali na zunanji pogled kristnim naporom. On pa je sprevideč takoj resnico in odkril, kje tiči zmota. Bil je zvest odmev svoje dobe in trdna orientacijska točka sredi viharja.

Po molitvi je bil v neprestanem stiku z Bogom. Ko nam je na zadnjem študijskem dnevu sv. Tomaža predaval o razmerju med vero in znanostjo, je v uvodu močno podudaril, da sv. Tomaž ni nikdar sedel brez molitve k pisanju in čitanju. V težkih problemih se ni zatekel samo k molitvam, ampak tudi k postu. Tako je delal tudi on sam. Njegov učenec trdi, da nas je učil moliti sredi življenja in boriti se sredi molitve.

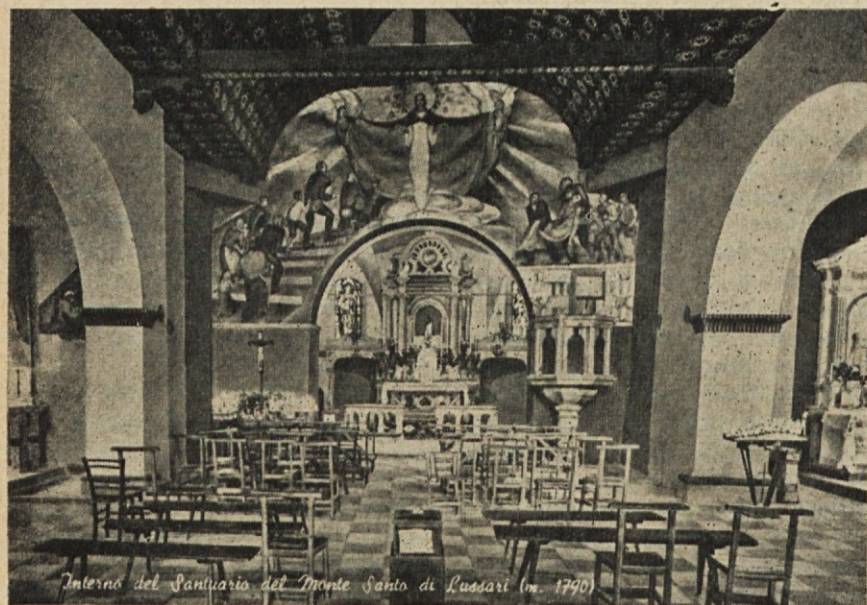
V vsem je odkrival božjo voljo. Iz zavesti, da je božja volja, da pravica nazadnje vedno zmaga, je črpal svojo neomajno vero v lepšo bodočnost slovenskega naroda in moč, da je za to bodočnost delal. Akademikom, ki jih je zbral na Sv. Višarjah, je govoril: „Božja volja nam tukaj na Sv. Višarjah razodeva, kaj je naša Slovencev

na zemlji, kjer živimo. Ob temeljih te svete gore se stikajo tri poglavitna evropska plemena. Njih valovi, prihajajoči od juga, severa in vzhoda, bi udarili skupaj prav tu. Germani, Romani in Slovani bi prav tukaj skušali drug drugemu riniti mejnike nazaj. A naši očetje so bili modrejši od vojskovodij in politikov. Namesto mejnika so postavili na ta otok med tremi narodi cerkev. To je edini mejnik v Evropi, ki narodov ne loči, marveč jih združuje. Danes je tak mejnik vsa naša domovina. Slovenija mora biti mejnik, ki druží in veže jug s severom in vzhod z zahodom. Sama ne sme biti ne eno ne drugo, ne tretje ne

četrtó. Ostati mora mejnik, ki druží kakor Sv. Višarje.“

Izrazita nadnaravna usmerjenost je bila tudi temelj njegovega optimizmu. „Mar mi je žalost in pesimizem — je pisal prijatelju — davno bi ga pokopal na dno črne zemlje, če bi ga imel. Moj optimizem je upravičen. Saj ne delam sam: angeli varuhi, verne duše, svetniki — okrog nas je vedno polno dobrih duhov. Težke stvari je treba njim priporočiti. Pesimizem je neosnovan, ker temelji na napačni ideji, da je človek sam, torej individualizem...“

Vse svoje znanje, vso apostolsko gorečnost je postavil v službo Kristusove Cerkve. Papež je bil zanj

Notranjost cerkve na Sv. Višarjih (1.790 m).

vidni zastopnik nevidnega Kristusa. Trdno je bil prepričan, da nam Sveti Duh danes govori po Cerkv. Zato je važne govore in okrožnice sv. očeta premolil in premišljeval. Trdil je, da je to najbolj sodobna meditacija. Zagotavlja nam je, da se bo človeštvo rešilo iz smrtnih močvar materializma in nihilizma samo, če bo tesno naslonjeno na papeštvo. V napadih in v rušenju Cerkve vidi satanovo delo. Satan je bil zanj živa realnost z visoko inteligenco, ki se javlja v zgodovini v različnih oblikah, vedno pa kot smrtni sovražnik Boga in njegove Cerkve. V tej borbi je stal neomajno zvest na njeni strani. Nikoli ni mislil na svetno oblast Cerkve, temveč samo na zmago resnice, katere varuhinja in učiteljica je. Prepričan je bil, da bo svet šele tedaj urejen, ko bo uresničil Kristusov nauk. Zato so bili njegovi napor zelo konkretni — trudil se je, da bi postale socialne okrožnice v Sloveniji realnost. Iz Kristusove zapovedi: pojdite in učite vse narode, je rastle njegova vnema za pokristjanjenje razkristjanjenega sveta in za spreobrnitev poganškega.

Svoj apostolat je vršil z najpriljubljenim sredstvom, ki ga je imel: z duhovništvom. Duhovnik je srednik med Bogom in ljudmi. Ljudi približuje Bogu tako, da približuje Boga ljudem, da jim oznanja Njegovo besedo, da zanje prosi in posreduje, da usmerja njih pota, razumeva in odpušča. Duhovništvo je bilo zanj edino in naj-

višje odlikovanje. „Nikčar nisem in nikoli ne bom nastopil drugače kot duhovnik. Tudi kadar sem uspel, sem uspel prav kot duhovnik“, nam je pogosto izjavljal.

Reševal je slovenske probleme, pa se vendar ni zapiral v naše ozke meje. Njegov pogled je bil uprt na veliki oder sveta, problemi Cerkve objemajo cel svet. V tej svetovni povezavi je iskal za zadnjimi vzroki pojavov. Stališče nasprotnikov je skrbno preiskal, iskal skupnih stičnih točk in odkrival vire njihovih zmot. V svojem mišljenju je bil prožen in mlad. Ni se bal novosti in sprememb, ki napredno spreminjajo svet. Evangeljske resnice ni vezal na družabne oblike, ki so prehodne, res pač človeške, ampak jih vedno aktualno prilagojeval trenutnim potrebam. Ta način mišljenja mu je budil nove navdihe, nove pobude, načrte, da je bil v resnici videc, ki je gledal preko ljudi in sedanosti.

Do nobenega pojava ni bil nevtralen, do vseh pa nepristranski in do skrajnosti resnicoljuben. V širjenju in obrambi resnice je bil pogumen in nepopustljiv. V najtežjih, najbolj zapletenih položajih je vzdignil svoj glas, ki je kot dež izpral ozračje in razprševal zmote. Dobro se je zavedal pravilnosti izreka, da ni slabše spotike kot hoteti zamolčati resnico iz strahu pred spotiko. Pod pretvezo ohranjati že ustaljeni red se često skriva boječnost, udobnost, nered v nas samih. Vsak hip je bil pripravljen povedati vso resni-

co v obraz in ne za hrbtom. Mešetarji z idejami mu niso mogli slediti. Poslušati je moral očitke, da je nestrpen, ozkosrčen, da ruši edinstvo, proti njemu se je dvigalo sovražstvo in mu grozilo s smrtjo, a vse to ga ni motilo, da ne bi oznanjal resnice. Ker nikoli ni iskal samega sebe, zato tudi ni hrepenel po priljubljenosti za vsako ceno. Dovo:j mu je bila zavest, da stoji v službi resnice in pravice.

V duši vsakega duhovnika mora goreti trajna pripravljenost žrtvovati se v slavo božjo in rešitev duš. Vse svoje življenje mora urediti in upravljati iz gledišča reševanja, odrešenja duš. Tudi življenje prof. Ehrlicha je bila neprestana odpoved in žrtev. Za sebe ni iskal niti slave, niti udobja in počitka. Svojo znanstveno stroko je navdušeno ljubil. „Zdaj imam pred seboj problem čarovništva v Indiji in Oceaniji in misterije poganskih narodov. Tako je zanimivo, da bi kar naprej študiral ta problem“, je zaupal v pismu prijatelju. Imel je vse sposobnosti, da bi lahko postal znanstvenik svetovne razsežnosti. V osebnih in znanstvenih stikih je bil z vodilnimi znanstveniki svoje dobe. A ko je spoznal, da je potreben za rešitev duš med akademiki, je žrtvoval svoje osebno nagnjenje, svojo znanstveno slavo. Svojo skrb za akademsko mladino je utemeljeval: preko univerz so prodrle zmote med ljudstvo, preko univerz mora zopet zmagati Kristus. Zato je žrtvoval vse za katoliško vzgojo

in mišljenje akademikov. V žrtvi ni poznal meje. Ko se je razbesnela borba do viška, ko je bil gotov, da je v smrtni nevarnosti, nam je dejal: „V tej velikanski borbi brezbožnih sil proti Kristusu moramo neomajno vztrajati na svojih mestih. Ne smemo se umakniti niti za korak, pa četudi bi morali žrtvovati življenje.“

Bil je nasprotje slabosti in mehko bi, pa vendar sta se njegova dobrota in ljubezen razlivala po vsej okolici, osvajala srca in vzbujala hvaležnost ter spoštovanje. Bil je borben, a njegovo orožje ni ubijalo, ampak reševalo človeka. Njegova ljubezen je objemala vse od osamljenih in raztresenih italijanskih delavcev v Celovcu, od bolniške postelje dr. Zoreta, preko ubogih služkinj, zapuščenih revežev na Galjevici in na Gradu, skrite revščine med akademiki in mladimi razumniki pa prav do ječ, kamor je hodil reševati svoje idejne nasprotnike, ki so ga obsodili na smrt.

Ko je bil že gotov svoje nasilne smrti, ko je bil čisto človeško zaradi nje nemiren, ko se je zdelo, da že ne more več razumeti božjih načrtov, pa je vendar vztrajal v službi božje volje prav do zadnjega diha. „Ta mučeniška smrt je prelep zaključek in izredno plačilo za njegovo svetniško življenje.“ (p. A. Prešeren S. J.)

Slovenska Cerkev se danes zahvaljuje Bogu, da ji je dal Lamberta Ehrlicha — svojega vzornika in velikega priprošnika.

prof. Pavle Verbič

PREROŠKA SLUŽBA

BOŽJEGA LJUDSTVA

V stari zavezi je Bog pošiljal svojemu izvoljenemu ljudstvu Izraelcev preroke. Te može je Bog izbirať in jim dal posebne darove, da so mogli uspešno vršiti svoje poslanstvo. Oznanjali so ljudstvu nauk o pravem Bogu, bičali zmote in zablode ter tako ohranjali izvoljeno ljudstvo na pravi poti.

Med izrednimi darovi so preroki imeli tudi dar napovedovanja prihodnjih reči, prerokovanja, da so se s tem izkazali pred ljudstvom kot božji poslanci. Po tem daru tudi imajo ime „preroki“, čeprav to „prerokovanje“ za preroško službo ni nujno.

Preroško ljudstvo nove zaveze

Ustanovitelj izvoljenega ljudstva nove zaveze je Kristus, veliki duhovnik in prerok ter vodnik — pastir nove zaveze. Te svoje službe tudi po smrti in odhodu k Očetu v svetu do konca sveta vrši v svojem izvoljenem ljudstvu, Cerkvi. Ne vrši tega le po škofih in duhovnikih, kot navadno mislimo, ampak v vsem božjem ljudstvu, v celotnem telesu Cerkve. Tako nas uči zadnji vatikanski koncil.

Božje ljudstvo nove zaveze tako ni le sveto duhovsko ljudstvo,

ampak tudi sveto preroško ljudstvo. Vsi verniki v njem so deležni preroške službe Kristusove.

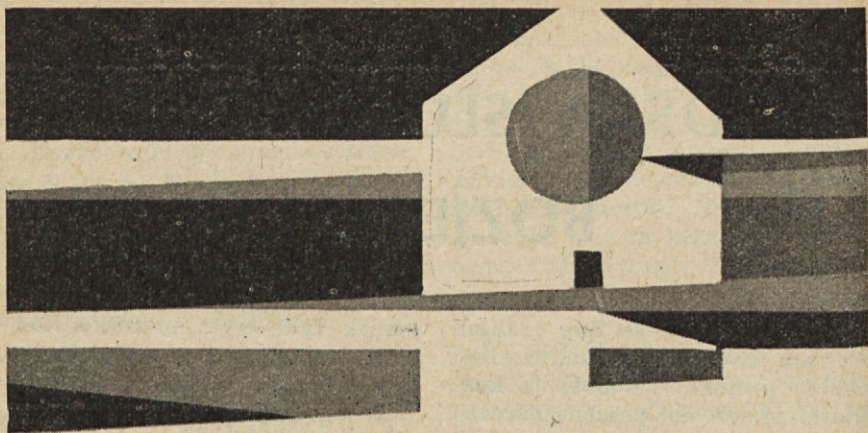
To ugotavlja koncil z besedami: „Kristus, veliki prerok, ki je tako s pričevanjem svojega življenja kakor tudi z močjo besede razglasil Očetovo kraljestvo, izvršuje svojo preroško službo do polnega razodetja svoje slave ne le po hierarhiji, ki uči v njegovem imenu in v njegovi moči, ampak tudi po laikih. Zato jih Kristus postavlja za svoje priče in jih usposablja s čutom vere in z milostjo besede, da bi moč evangelija sijala v vsakdanjem družinskem in družbenem življenju“ (Konst. o Cerkvi 35).

Koncil to preroško poslanstvo imenuje: preroško službo, pričevanje za Kristusa, evangelizacijo sveta, apostolat, grajenje Kristusovega kraljestva na zemlji ali podobno.

Isvrševanje preroške službe

Preroki stare zaveze so ohranjali v izraelskem ljudstvu nepokvarjen nauk o pravem Bogu in učili božjo voljo, ki naj jo ljudstvo v življenju vrši.

To poslanstvo imajo v novi zavezi vsi Kristusovi učenci, vsi ver-

niki božjega ljudstva; vsi smo odgovorni za to, da „moč evangelija sije v vsakdanjem družinskem in družbenem življenju“ (Konst. 35). Vsi smo pričevalci Kristusovi.

To pričevanje za Kristusa vršimo najprej s tem, da iskreno verujemo in po veri živimo. Ne živimo za ta svet, ampak računamo na prihodnji, na vstajenje in večno plačilo ali kazen, in v skladu s tem prepričanjem živimo. Smo v svetu pričevalci naše vere in upanja. Seveda tako življenje zahteva neprestano zatajevanje slabega nagnjenja v nas, neprestano spreobračanje srca, da bi v nas vedno bolj sijala lepota evangelija. Verniki „naj tega upanja ne skrivajo v notranjosti duše, marveč naj ga z neprestanim prizadevanjem za spreobrnjenje in z borbo 'zoper svetovne gospodovalce te teme, zoper hudobne duhove' (Ef 6 12) razodevajo tudi v urejanju svetnega življenja“ (Konst. 35).

Koncil tu omenja kot del našega

krščanskega pričevanja tudi „urejanje svetnega življenja“. Ni vseeno, ali žive verniki v okolju, ki je Kristusu sovražno in se za zvestobo Kristusu zahteva heroizem, ali v okolju, ki je Kristusu naklonjeno in v njem krščansko življenje olajšano. Ni mogoče od vseh in stalno zahtevati herojstva, ampak naj se omogoči, da se krščansko življenje razvija v družbi normalno. Naša dolžnost je, da take razmere, ugodne za evangelij, po možnosti preskrbimo.

Pri tem seveda zadenemo ob duha, ki je sovražen Kristusu, in ob njegove predstavnike. Za preroke stare zaveze je bila značilna prav ta poteza pogumnega nastopa proti božjim sovražnikom v obrambi verske resnice.

Naše pričevanje za Kristusa poleg življenja po veri vključuje tudi „izpovedovanje vere“ z besedo (Konst. 35) in da „prinašamo Bogu hvalno daritev, sad ustnic, ki slave njegovo ime“ (Konst. 12).

Vsi verniki sposobni za službo

Koncil ugotavlja, da imajo vsi verniki, tudi laiki, sposobnost za to pričevanje o Kristusu: „Kristus jih postavlja za svoje priče in jih usposablja s čutom vere in z milostjo besede“ (Konst. 35).

Vera je milost. Vera daje človeku kot poseben čut, po katerem vse prav presoja v luči Kristusovega nauka. Milost besede je božja milost, ki spremlja besedo Kristusovega pričevalca in ji daje moč.

Po tem čutu vere pod vplivom sv. Duha je vse božje ljudstvo kot celota nezmotno, ne le po hierarhiji, tudi po laikih: „Celota vernikov, ki imajo maziljenje Sv. Duha, se v verovanju ne more motiti. In to svojo posebno lastnost razodeva z nadnaravnim verskim čutom vsega ljudstva, ko od škofov do zadnjih vernikov izpričuje svoje veseljno soglasje v stvareh vere in pravnosti“ (Konst. 12).

V njihovem poslanstvu pričevanja Sveti Duh nekaterim članom božjega ljudstva, naj bodo to duhovniki ali laiki, daje še posebne darove, ki jih imenujemo karizme. Koncil o teh pravi: Sv. Duh „razdeljuje med vernike vsakega stanu tudi posebne milosti, s katerimi jih stori sposobne in pripravljene, da prevzamejo različna dela in naloge, koristne za prenovitev in obsežnejšo graditev Cerkve“ (Konst. 12). Sodba o pristnosti in urejeni porabi teh darov gre po ugotovitvi koncila predstojnikom v Cerkvi.

Posebnost laiškega pričevanja za Kristusa

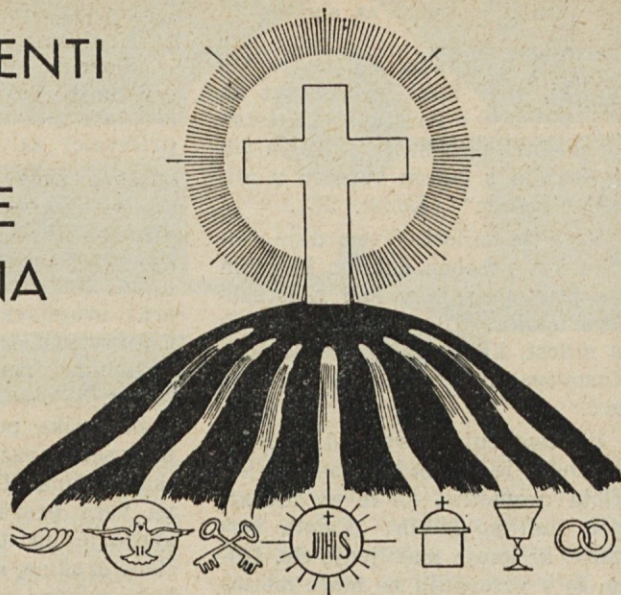
Poseben pomen ima v svetu preroško poslanstvo laikov, ker so pričevalci za Kristusa v najtesnejšem vsakdanjem stiku z življenjem v svetu. Koncil o tem: „Ta evangelizacija ali oznanjevanje Kristusove blagovesti s pričevanjem življenja in besede dobiva neki svojstven pečat in posebno učinkovitost iz tega, ker poteka v navadnih razmerah v svetu“ (Konst. 35).

Za laiško poslanstvo pričevanja je posebno važno področje krščanska družina. Tu namreč Kristusova vera preveva in oblikuje vse življenje in to življenje za vse člane družine, starše in otroke, vsebuje očično vajo in šolo apostolata laikov. Krščanska družina je priča vere in Kristusove ljubezni in moči božjega kraljestva v današnjem svetu, je v obsodbo grehu in v razsvetljenje in pobudo tistim, ki iščejo resnico (prim. Konst. 35).

Vsi člani božjega ljudstva tako moremo in moramo biti pričevalci za Kristusa in delati za širjenje in rast Kristusovega kraljestva na svetu. Tudi laiki zaradi svoje obilne svetne delavnosti niso morda pri tem ovirani. Prav ta njihova svetna dejavnost je dragoceno sredstvo njihovega pričevanja za Kristusa. „Laiki morejo in morejo tudi tedaj, ko so zaposleni s časnimi skrbmi, izvrševati dragoceno delo za evangelizacijo sveta“ (Konst. 35).

Dr. Franc Gnidovec

ZAKRAMENTI IN ŽIVLJENJE KRISTJANA

Kristus je srednik med Bogom in ljudmi, je naš odrešenik. Njegovo odrešilno delo nadaljuje liturgija po vidnih znamenjih, po presveti daritvi in po zakramentih ves čas, ki je v božjih načrtih določen Cerkvi delovati na tej zemlji. Po liturgiji Cerkev vernikom približuje sredstva posvečenja. Po liturgiji pripravlja in usmerja božje ljudstvo NZ k večnemu praznovanju nebeške liturgije (Prim. Liturg. konst. šte. 5, 6, 7, 10). Središče liturgije pa je evharistija in ostali zakramenti (Liturg. konst. šte. 47, 59). Da se vse to polno uresniči v življenju posameznega kristjana, je važno, da ima vsak do zakramentov pravi odnos, da mu res v vsej polnosti pome-

nijo to, kar po božjem nauku so. To je potrebno poudariti, ker dejansko za mnoge kristjane zakramenti nimajo tega pomena.

Ne morejo biti le neke formalnosti

Mnogi kristjani, posebno v deželi, v katero nas je postavila božja Previdnost, gledajo v zakramentih le neko dolžnost, da ne rečem, neko obvezno navado; skoraj samo neko formalnost. Otroke dajo krstiti, ker bodo rabili njihove krstne liste za v šolo, ali za prvo obhajilo; gotovo pa za poroko. Za prvo obhajilo jih dajo pripraviti, ker tudi oni hočejo imeti lepo sliko prvega obhajila med svojimi družinskimi slikami in prirediti malo pojedino za svoje

znance. Je pač taka navada. Birma pa tudi spada v otroška leta. To je vse to opravljeno, se kar nekam oddahnejo, da je že del skrbi opravljen.

Tako vrednotenje zakramentov, ki jih imenuje Cerkev uvajanje v krščansko življenje, lepo osvetljuje dogodek s province Buenos Aires. Z neke čakre (malo posestvo v Argentini) pripelje nekoč oče svojih 7 otrok v župnišče. Največji je bil že skoraj za vojake. Po daljšem uvodu prosi g. župnika, da bi vse krstil. Živijo daleč na polju in pridejo le poredko do farnega naselja, zato doslej še nikoli niso imeli časa za to stvar. Ko jih g. župnik končno le vse krsti, omenj očetu, da bi bilo dobro, da se sedaj zmenijo, kako bi jih pripravil tudi za obhajilo. Pa mu možak mirno odgovori: „Gospod, to je je pa že vse urejeno. Vsi so že birmani, vsi tudi so že bili pri prvem obhajilu. Manjkala je samo še ta malenkost, krst. Sedaj bo pa mir.“

Tega primera ne omenjam, ker bi mislil, da je morda že tudi med nami kdo tako ‚napredoval‘, ampak, da se zavemo, v kakšnem okolju poteka naše življenje. Količko tako prejeti zakramenti dose-gajo svoj namen, prepuščamo bo-žjemu usmiljenju. Paziti pa mo-ramo, da sčasoma naši potomci ne zaidejo v to čisto formalistično pojmovanje in vrednotenje zakra-mentov. Zakaj tudi omenjeni oče je bil potomec Špancev, ki so ver-jetno malo drugače gledali na za-kramente.

**Tudi ne smejo biti samo
neke dolžnosti**

Slovenci smo bili do zadnjega med najbolj organiziranimi in dis-cipliniranimi narodi na svetu. Vse to je vtisnilo v naše življenje poseben pečat. Disciplina in red sta veliki dobrini in zelo važna pripomočka za napredek v življe-nju. Vključujeta pa nevarnost, da ostaja življenje le bolj pri vrhu, pri zunanjih uspehih. Postaja bolj važno, da je bilo vse v redu in o pravem času izvršeno, kot pa s kakšnim duhom je bilo nare-jeno. Notranji duh je itak skoraj nemogoče registrirati.

Ta discipliniranost je vtisnila svoje značilnosti tudi našemu ver-skemu udejstvovanju. V redu smo opravljali svoje dnevne molitve zjutraj, opoldne in zvečer; pred jedjo in po jedi. Nedeljska maša je bila nekaj povsem naravnega in rednega itd. Manj pa smo gle-dali, kako je bila molitev oprav-ljena ipd.; če sta bili duša in srce polno udeležena pri njej.

Prav tako smo bili vzorno in redno pri zakramentih. Še pred tednom so bili vsi otroci krščeni. Če je bila kaka izjema, so vsi ve-deli za to in se vsaj deloma po-hujševali nad tem. Vsi smo v prvem ali drugem razredu prejeli prvo sv. obhajilo in bili kmalu birmani. Na deželi vsaj so bili iz-jeme tisti, ki niso opravili veliko-nočne dolžnosti kakor smo rekali. Brez zakramentov naši bolniki ni-so umirali razen v kaki prav hitri nesreči. Do malega vsi zakoni so bili cerkveno sklenjeni. Da ne go-

Zakramenti so veselje in sreča v družini

vorimo o novih mašah, ki so bile naše velike farne slovesnosti. Skoraj v vzornem redu je bilo izpolnjeno vse, kar so veroučne knjige za nižje in višje šolstvo učile. Življenje kristjana se je s krstom začelo, je bilo v birmi potrjeno; bilo v spovedih obnavljano in po obhajilu krepčano in ohranjeno. S svetim maziljenjem so bili bolniki pripravljani za odhod v večnost. Bile so z zakramentom posvečene nove družine in mladeniči za službo božjemu ljudstvu v Cerkvi.

Vendar so ostajali vsi ti zakramenti v življenju kristjana kot neki datumi, kot neka dejanja, ki so se izvršila. Kot neki mejniki, občestni kamni na zemeljski poti. Bil je dosežen red v prejemanju zakramentov, ne pa toliko življenje, ki naj bi ga ti zakramenti gojili in razplameneli v dušah. Niso prodrli tako globoko, kakor bi morali in mogli. So bili večkrat bolj kakor vsako drugo važnejše dejanje ali dogodek v življenju: kot npr. vpis v šolo; odslužitev

vojaškega roka, izpit, plačati davke itd. Ko je bilo vse to opravljeno, si dobil svoje spričevalo ali knjižico v potrdilo, da je dolžnost izpolnjena. Nisi se mislil več vrniti ne v šolo, ne k izpitu, ne k vojakom. Hvala Bogu, je že minilo!

Podoben vzdih olajšanja ni bil redek tudi po opravljenih ali prejetih zakramentih. Hvala Bogu, so že vsi birmani! Hvala Bogu, v naši družini so letos že vsi opravili velikonočno dolžnost, tudi fantje itd. Vse z vso resnostjo in vestnostjo, vendar z občutjem, da je nekaj pri kraju, da je neka bolj ali manj neprijetna dolžnost opravljena.

Je bilo to slabo, napačno? Nikakor, saj je rodilo mnoge lepe uspehe v verskem življenju našega naroda in za navadne čase brez posebnih pretresov skoraj zadosti. Ni pa popolno in ne polno življenje iz zakramentov, ki ga Jezus hoče doseči po njih.

Polno življenje iz zakramentov

Zakramenti niso samo neke postaje v življenju kristjanov, da se na njih osvežijo in si oskrbe novih moči kot npr. napolni avtomobilist tank svojega avtomobila z nafto, ki jo je na poti porabil. Zakramenti sami so življenje, so gibanje, prevoz čez morje življenja. Skušajmo se povzpeti do takega pojmovanja zakramentov, da moremo polno izrabiti njihovo notranjo silo, moč, ki jo imajo in jo da vsak zakrament na svoj poseben način.

Že smo rekli, da so zakramenti Kristusova dejanja (Glej DŽ januar letos). Kristus deluje v njih, zato prihajamo po njih v stik osebno z njim samim. V evangeliju na belo nedeljo pravi apostol Tomaž: „Ako ne vidim na njegovih rokah znamenja žebeljev in ne vtaknem svojega prsta v rane žebeljev in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval“ (Jan 20, 25). Ko se Jezus prihodnjo nedeljo prikaže, v vsem ustrezno Tomažu. Vendar dostavi: „Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, in so verovali“ (Jan 20, 29).

Ta blagor velja nam. Mi ne moremo videti Kristusa, vendar moramo verovati vanj. To se zgodi pri zakramentih, ko verujemo vanj, čeprav ga ne vidimo. Toda, če ga ne vidimo, se ga v zakramentih dotikamo. On je pričujoč, da nas očiščuje, ozdravlja, da nas krepi, da nas dela deležne božjega življenja. Dotikamo se njegovega častitljivega in oživljajočega Telesa. Verovati vanj se ne pravi, da priznavamo, da je biva. nekoč kot resnična zgodovinska oseba. Verujemo vanj kot v živečega Odrašenika, ki nas vabi in vodi.

Zakramenti so dalje Kristusovi gibi, geste. Ne samo neka skrivnostna dejanja, do katerih moremo prodreti samo po veri, ampak so tudi vidna dejanja, ki jih moremo zaznavati, opazovati. Prav tako kot se je Kristus nekoč dotikal in ozdravljajal slepe, hrome, za vsako boleznijo bolne; kakor je blagoslavljal svoje učence, jim bla-

goslovil in razdelil kruh. V zakramentih nam odpušča, nas ozdravlja, hrani in blagoslavlja. Po njih stopamo v resničen stik z živim Kristusom, čeprav na drug način kot nekdanj na galilejskih potih in na jeruzalemskih ulicah.

Kristus pa ne živi samo, ampak gre tudi naprej, hodi. Sv. Peter opiše v Cezareji na kratko Jezusovo javno delovanje takole: „Hodil je od kraja do kraja, delil dobrote in ozdravljajal vse“ (Apd 10, 38). Sv. Janez pa prične opis zadnje večerje: „Pred velikonočnimi prazniki je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu...“ (Jan 13, 1). Poslanstvo Jezusovega življenja je prehod, je velika noč — pascua, prehod s tega sveta k svojemu Očetu; iz smrti v življenje. Ta prehod je pa tudi naš delež.

Prehod velike noči nas spominja na drug prehod, ki ga mora izvršiti kristjan po zakramentih. Jezusovo poslanstvo, njegov prihod, njegova življenjska pot, obravnava na neki način veliko noč Izraelcev, ki je bila prihod Boga na egiptovski narod z namenom, da ga kaznuje in na ta način reši Izraelce iz njihove sužnosti. Takoj se je spremenil v prehod osvobojenih Izraelcev skozi Rdeče morje, potem 40 let skozi puščavo, dokler niso neke velike noči prebredli reko Jordan in prodrli v Obljubljeno deželo.

Zgodovina tega naroda na potovanju, tega božjega ljudstva na potu ni neka stara, dovršena zgodba. Je še vedno aktualna zgodba

celtne osvoboditve, ki jo Bog nudi svojemu ljudstvu. Preroki Stare zaveze se pogosto vračajo k tej zgodbi. Evangelistom, posebno sv. Janezu, je podoba zveličanja, ki ga Jezus uredničuje v svojem življenju in v zakramentih. In končno Račodetje gleda po vseh preganjanjih in trpljenju Cerkve nova nebesa in novo zemljo. „Glej, prebivališče Boga med ljudmi, prebival bo z njimi; in oni bodo njegovo ljudstvo in Bog sam bo med njimi“ (Apd 21, 3).

Vsa ta gibanja, ta velika romanja ne bi bila resnična, če ne bi potegnili vsakega posameznega za seboj. Krščanstvo ni nekaj mirujočega v svetu, ki napreduje. Je ladja, ki potuje na drugi breg, je občestvo, ki ne bo dovršeno do konca sveta. Prav zakramenti nas vključujejo v to romanje, nas vkrcujejo na to ladjo, nas vzdavajo kot žive kamne v sveti tempelj Gospodov. (Prim.: Roguet: Los sacramentos signos de vida 43—44).

Ne konec ampak začetek

Poglejmo na kratko vse to na krstu, ki je prvi zakrament in vir vseh drugih. Je v odličnem pomenu zakrament potovanja, ki se ne konča na zemlji. Kristjani obnavljamo ves post pripravo na krst, pot k novemu življenju. Je z veliko nočjo tega konec? Ne! Krst je samo začetek, ne pa konec, kar izraža vstopni spev bele nedelje: Kakor novorojeni otroci zahrepenite po duhovnem, čistem mleku, da boste po njem zrastle

v zveličanje, če ste okusili, da je Gospod dober (1 Petr 2, 2-3). Te besede se nanašajo na novokrščence. V starem obredu so jim dali pri krstu piti mleko pomešano z medom. Ta obred je spominjal na obljubljeni deželo, kjer je tekel med in mleko (2 Mojz 3, 8), v nasprotju s puščavo, skozi katero so Izraelci potovali. Obred je hotel vzbuditi željo po obljubljeni deželi, kamor so krščenci začeli potovati, pa še niso dospeli vanjo (Prim. Martimort: La Iglesia en oración, 446, 604). Pri obhajilu so po prejemu Kristusovega Telesa peli psalm: „Okusite in spoznajte, kako dober je Gospod“ (Ps 33, 9). To vse je začetek življenja, ki mora sedaj rasti do polnosti s stalnim zauživanjem Gospodovega Telesa.

Čeprav je morda že dolgo, kar smo stopili na pot proti obljubljeni deželi, naša pot še ni končana. Ne smemo je opustiti ali prekiniti, ampak moramo s pomočjo zakramentov stalno naprej. Ne kakor da bi že dosegli cilj, ali da bi že bili popolni, ampak še naprej se moramo truditi, da ga dosežemo. „Bratje, jaz ne mislim, da sem že dosegel; eno pa: Pozabljam, kar je za menoj, in se stegujem za tem, kar je pred menoj, in tako hitim do cilja za nagrado božjega klica od zgoraj v Jezusu Kristusu“ (Flp 3, 13-14) ponavljajmo s sv. Pavlom in zakramenti bodo res naredili iz nas vse, kar je božja želja in naše krščansko poslanstvo.

Boris Komar

SVETI OČE SPOŠTUJE IN LJUBI SLOVENCE

jo in vse vas, dragi sinovi in hčere, ki ste njihova krona. Pozdravljamo vse Slovence, tudi tiste, ki so prišli iz drugih dežel ali prebivajo v Rimu in jim izražam našo naklonjenost, spoštovanje in ljubezen.

Spoštovani bratje in dragi sinovi! Vaš prihod dobiva poseben pomen kot dejanje vere. Velika slovanska apostola Ciril in Metod sta prišla v Rim, da bi dosegla pri Petrovem sedežu potrdilo in spodbudo za svojo misijonsko dejavnost. Po tisoč sto letih ste vi, vedno zvesti in vzorni verniki, šli po njihnih stopinjah, da se zahvalite Gospodu za dar poklicanosti k evangeliju; da tu na grobu prvaka apostolov in blizu še vedno zgovornih spominov obeh svetnikov poživite svojo odločenost za krščansko življenje in najdete novih moči za miroljubno osvojitve Kristusovega kraljestva.

Po kratkem predku po romanju iz jugoslovanske Bačke nam božja Previdnost znova daje tolažbo s sprejemom vaše številne skupine, dragi slovenski romarji, ki ste prišli v Rim proslavit 1200-letnico spreobrnjenja vaših prednikov h Kristusu.

Ganjeni in veseli vas sprejemamo. Pozdravljamo najprej višje pastirje, voditelje romanja: nadškofa Jožeta Pogačnika, škofa Maksimiljana Držečnika in Janeza Jenka. Z njimi vred objemamo goreče duhovnike, ki jih spremja-

Kako se čutimo nasproti vam dolžnike za spodbudo, ki nam jo dajete! Kar smo že dejali pretekli ponedeljek vašim rojakom, ponavljamo tudi vam: ne moremo

reči drugače, kakor da vidimo v vašem romanju zelo tolažilno znamenje prebuditve, polno upanja. Čast vam, goreči in delavni škofje, ki ste ohranili v srcih vernikov visok plamen vere in ljubezni. Čast vam, duhovniki. Čast vam verniki, ki ste ohranili živo versko vnemo in zavzetost. Papež, ponižni pa pravi Kristusov namestnik, vam to govori v Gospodovem imenu. Po nas vas vsa Cerkev hvali, se vam zahvaljuje in vas proslavlja.

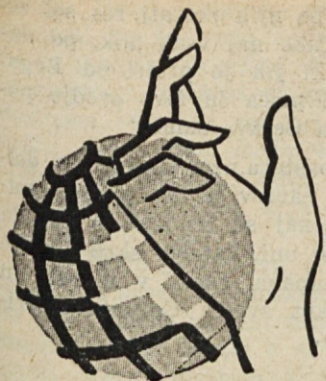
Iz vaše dežele, ki jo bogate tako sijajne in mogočne lepote in kate slavnih spomeniki spričujejo vašo stoletno ljubezen do domovine in zvestobo Cerkvi, ste prišli sem v središče krščanstva, da potrdite svojo vero. V svetišču Marije Velike, ki je najbolj častljiva in starodavna Marijina bazilika, ste se zbrali k somaševanju in molitvi, da zapojete Bogu himno zahvale za dobröte, ki ste jih prejeli v dolgih stoletjih zgodovine. Na grobovih apostolskih prvakov Petra in Pavla, dveh stebrov rimske Cerkve, ste že naprej začeli Leto vere, s čemer ste se velikodušno odzvali našemu nedavnemu vabilu.

Srčno želimo, da bodo vaše škofije srca, ki v istih mislih, delih, besedah in zgledih soutripajo z velikim srcem vesoljne Cerkve. Želimo, da postanejo vaše župnije šola prepričanih in velikodušnih apostolov; da bodo po navodilih 2. vat. koncila v njih čudovito zrastle vrste globoko verne mladine, krščanskih očetov in mater, ki hranijo svojo vero in ljubezen pri ev-

haristični mizi, po besedi psalmista: „Tvoji otroci so kakor oljčne mladike okrog tvoje mize“ (Ps. 127,3). Želimo, da vaše družine postanejo svetišča, kjer se vzgajajo dobri božji služabniki, zvesti otroci Cerkve, pošteni in delavni državljani, v smislu nauka koncila v odloku o laikih: „Dolžnost zakoncev je bila vedno, danes pa je največji del njihovega apostolata, da s svojim življenjem razodevajo in dokazujejo nerazveznost in svetost zakonske zveze, da odločno zagovarjajo pravico in dolžnost staršev in skrbnikov glede krščanske vzgoje otrok; da branijo dostojanstvo in zakonito neodvisnost družine... Družina je od Boga prejela poslanstvo, da bodi prva in življenjska celica družbe. To poslanstvo bo spolnila, če se bo v medsebojni ljubezni vseh članov in v skupni molitvi k Bogu razodevala kot domače svetišče Cerkve“ (t. 11).

S temi srčnimi željami vas, častiti bratje in dragi sinovi želimo spremljat v vsem vašem življenju. Izročamo jih priprošnji slavne nebeške Kraljice, svetima apostoloma Petru in Pavlu, sv. Cirilu in Metodu, da vam izprosijo veselje, mir in Gospodovo moč. V Njegovem imenu vsem dajemo apostolski blagoslov, ki ga raztegujemo na vse Slovence, doma in v svetu, posebej še otrokom, starim in delavcem. „Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa naj bo z vami vsemi“ (2 Tes 3, 13).

(Govor sv. očetá ob sprejemu slovenskih romarjev v Rimu)

KRISTUSOVE v PRIČE

V letošnjem maju praznujemo s sveto Cerkvijo celo vrsto velikih praznikov: Kristusov Vnebohod, Binkošti, Sveto Trojico, Sveto Rešnje Telo. Praznikom Gospodovim se pridružujejo sveti prazniki Marijini: Lujanska Marija, Marija Pomočnica, Marija Kraljica nebes in zemlje. Ves maj bo tako s temi čudovitimi, dvigajočimi skrivnostmi naše vere posvečen in prežarjen. Ob tolikih svetih spominih in doživetjih nam bo olajšano breme vsakdanjih križev, saj nam bo vsak majniški dan govoril o tem, kaj nas čaka pri Bogu in pri Mariji po zvesto izpolnjeni življenjski nalogi. Vsa ta verna čustva in doživetja bodo dobila v Argentini svoje potrjenje v veselem lujanskem romanju, kjer naš tukajšnji rod, zbran pred oltarjem predobre Matere, vsako leto znova poživlja svojo krščansko vero, svoje večno upanje in svojo zvesto ljubezen do Boga, do Marije, do Cerkve, do naroda in domovine, ljubezen, ki se mora v vsak-

danjem življenju izpričati v medsebojni bratski vzajemnosti in srčni pripravljenosti na medsebojno razumevanje, pomoč in oporo. Medsebojna bratska ljubezen je znamenje Kristusovih učencev in po besedah sv. Janeza najgotovješi dokaz resnične ljubezni do Boga: „To zapoved imamo od Boga, da naj, kdor njega ljubi, ljubi tudi svojega brata“ (I, 4, 21).

Vsi ti sveti prazniki in dogodki pa nas vsako leto tudi spominjajo tega, kar je Gospod Jezus na dan svojega vnebohoda govoril svojim učencem: „Prejeli boste moč, ko pride v vas Sveti Duh in boste meni priče do kraja sveta“ (Apd 1, 8). Te besede Gospodove, govorjene apostolom, veljajo za vse čase njih naslednikom, papežu in škofom, veljajo duhovnikom, ki so prvi sodelavci in pomočniki škofov, veljajo tudi vsem vernim kristjanom: Vsi moramo biti vsak dan in na vseh krajih, kjer se udeje tvuje in razvija naše življenje, Kristusove priče.

Dolžnost pričevanja

O njej govori Gospod Jezus v svojem govoru na gori: „Vi ste sol zemlje, vi ste luč sveta. Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili Očeta, ki je v nebesih (Mt 5, 13—16). V konstitucijah in odlokih zadnjega koncila se ta dolžnost vernega pričevanja na mnogih mestih poudarja. V glavni in temeljni dogmatični konstituciji o Cerkvi je rečeno, da so kristjani, ko predstavljajo božje ljudstvo na zemlji, deležni Kristusove duhovniške in učeniške službe. Takole nam Cerkev tam govori (10): „Posvečeni po svetem krstu naj kristjani oznanjajo moč in slavna dela njega, ki jih je poklical iz teme v svojo čudovito luč (1 Petr 2, 10). Naj dajejo pričevanje za Kristusa na vsakem kraju, vedno pripravljeni dati odgovor vsakemu, ki hoče vedeti razlog za njihovo upanje v večno življenje (1 Petr 3, 15).“ V Poglavlju o laikih je posebej rečeno (33): „Laiki, zbrani v božje ljudstvo, kakršnega koli stanu so, so poklicani, da kot živi udje Kristusovega skrivnostnega telesa z vsemi svojimi močmi pospešujejo rast Cerkve in njeno neprekinjeno posvečevanje. Apostolat laikov je udeležba na samem zveličavnem poslanstvu Cerkve. K temu apostolatu so vsi poklicani po samem Gospodu iz razloga krsta in birmе. Posebej so oni poklicani za to, da Cerkev učinkovito predstavljajo na tistih krajih in v tistih okoliščinah, kjer more

ona le po njih postati res sol zemlje. Tako naj vsak laik, po darovih, ki jih je prejel od Boga, postane priča in živo orodje poslanstva Cerkve same.“

V pastoraalnem dekretu o dolžnostih škofov je tem posebej naročeno, naj se trudijo za to, da bodo vsi oni, katerih skrb jim je bila zaupana, rastle v milosti in živeli kot zveste Gospodove priče (15).

Pričevanje življenja

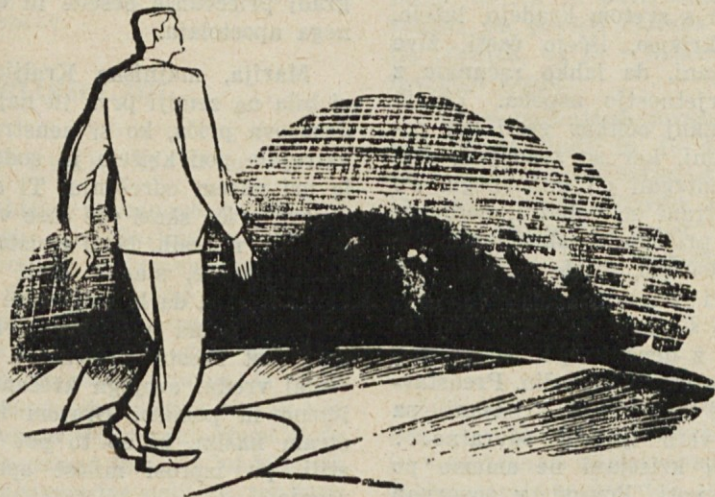
Je najvažnejše in vedno na prvem mestu. O njem je razvil sveti oče Pavel VI. nekaj globokih misli v eni svojih splošnih avdienc: Kristjan, ki sledi koncilskim naukom in spodbudam, mora čutiti v sebi zagon po novem, jasnejšem, intenzivnejšem, bolj apostolskem izpovedovanju svoje lastne vere. Ta vera mora v kristjanih rasti in se poglobljati, pa se mora tudi očitno javljati. To pa se najprej vrši po zgledu krščanskega življenja. In to pričevanje morajo kristjani v teh časih dajati z večjo zavednostjo in pogumom. Ni to majhna stvar. Pričevati danes za Kristusa s svojim življenjem pomeni popolno in trdno pripadnost njegovemu nauku in njegovi Cerkvi. Pomeni močno, trdno, osebno, z ljubeznijo doživljano vero. Pričevanje za Kristusa pomeni skladnost med mišljenjem in dejanjem, med lastno vero in lastnimi deli. S takim pričevanjem kristjan odkriva svoj način, svoj zakon, svoj slog sojenja in delo-

vanja. Pravi kristjan se mora spoznati po življenju še prej, ko se ga posluša. Ta mirni in naravni apostolat krščanskega zgleda je dostopen vsem in vsi ga morajo vršiti. Je v naših časih bolj potreben kot kdajkoli. Tiha in preprosta je ta pridiga, a je učinkovita in potrebna.

Koncil je glede tega zelo zahteven. Dožnost krščanskega zgleda tvori glavno vsebino pastoralne konstitucije o Cerkvi v sodobnem svetu. Verni kristjan živi sredi družbe. Še pred dejavnim apostolatom mora izžarevati v svojem okolju svojo osebno skrivnost, svojo vero, ki mora biti zgrajena na jasno dojetem Kristusovem nauku. Kdor bi hotel skriti svojo krščansko osebnost iz ozirov na svetno okolje, v katerem živi, bi s tem

klonil pred starim strahom pred ljudmi in zaslužil Gospodovo grajo: „Kdor bo mene pred ljudmi zatajil, tega bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih“ (Mt 10, 33).

Da, dobri, iskreni kristjan mora biti poštenjak v celoti in za ceno sleherne žrtve. To zahteva od njega zaveza, ki jo je sklenil z Bogom pri krstu. Nobena stvar ne pripravi vere tako zelo ob dobro ime, kot če je ločena od nravnih kreposti. Sam Jezus Kristus je govoril besede skrajne strogosti farizeizmu, to je uradni in strahopetni zunanji vernosti, odtrgani od temeljnih kreposti nravnega življenja, ki so: pravica in usmiljenje in zvestoba (Mt 23, 23). Vse to nas uči, da moramo, gnani po koncilu, svoji veri vtisniti kr-

Z besedo in z zgledom pričujemo za ali proti Kristusu?

ščanski pečat resnične poštenosti in nrvnosti v vsem našem življenju. To je pričevanje, ki ga Cerkev danes pričakuje od vseh, to je obramba Kristusa, morda najbolj prepričevalna, ki jo današnji svet more videti, slišati in sprejeti.“

Tej spodbudi svetega očeta dodajamo še naslednje, v konkretno življenje segajoče misli krščanskega pisatelja Leclercq-a, ki v svojih razmišljanjih o krščanskem življenju piše: „Zelo se moramo varovati zmotne miselnosti trgovskih, političnih, posvetnih kristjanov, ki govore: Živeč sredi sveta ne moremo v celoti krščansko živeti. V svetu, iz katerega ne moremo iziti, moramo biti tudi sami od sveta in se ravnati po njegovih načelih. Svojo dušo moramo rešiti po drugi poti. — In živeč tako v svetu in s svetom kradejo, lažejo, delajo krivico, iščejo časti, žive kot pogani, da lahko računajo z isto verjetnostjo uspeha. Včasih imajo manj očitkov vesti kot pogani sami, ker so zemeljsko življenje odtrgali od duhovnega. Po drugi strani so pobožni, hodijo v cerkev, prejemajo zakramente, dajejo miloščino, gredo na romanja. Nekateri od njih postanejo dobrotniki Cerkve, zidajo zavode in bazilike z denarjem, ki so ga pridobili na nepošten način. Predstavljajo se kot veliki kristjani, pa delajo vero ljudem odvratno... Resnični kristjani ne smemo po njihovi poti. Povsod, v tovarnah in delavnicah, v trgovinah in uradih, v šolah, na letovanju, na dru-

žabnih sestankih in prireditvah, pri igri, na krajih zabave, povsod morajo kristjani s svojim življenjem predstavljati Kristusa in se truditi, da bi ga predstavljali vedno bolje. Zavedamo se, da naše verno pričevanje za Kristusa zaradi naše slabotne narave ne bo nikoli popolno. Ali, če si prizadevamo za to pričevanje z vso dušo in z vsem srcem, vedno in povsod, bo Bog dosegel po nas svoje namene in božje kraljestvo se bo širilo in utrjevalo po nas kljub naši nepopolnosti in nezadostnosti...“

+

Pričevanje krščanskega življenja je torej na prvem mestu v našem pričevanju za Kristusa — do kraja sveta. Le na njem se gradi pričevanje besede in dejavnega apostolata.

Marija, majniška Kraljica, ti si bila na zemlji prva in največja Jezusova priča, ko si neustrašena vztrajala pod križem in sodelovala pri našem odrešenju. Ti si Jezusova priča skozi vse čase v Cerkvi in v nebesih. Mati Kristusova, Mati Cerkve, sladka Mati naša, prosi za nas, da bi bili verni tvoji Slovenci, doma in po svetu raztreseni, kot zveste Kristusove priče vselej vredni svojega krščanskega imena in poklica. Bratom in sestram našim, ki so to pot zapustili, pa izprosi milost spreobrnjenja.

Alojzij Košmerlj

P. Ismael Quiles DJ, rektor
univerze Salvador

V ŽIVLJENJE IN VZGOJA V ZA ŽELEZNO ZAVESO (V.)

Po opisu glavnih vtisov, ki jih je p. I. Quiles S. J. dobil v obiskanih deželah za železno zaveso, se potem še posebej pomudi pri nekaterih bolj zanimivih postojankah obiskov, intervjujev in razgovorov.

1. BERLINSKI ZID

a) Zahodni Berlin

O obisku zahodnega, to je svobodnega dela Berlina, p. Quiles pripoveduje: „Naravno je, da je obisk Berlina naredil name izredno velik vtis. Ne samo zato, ker je Berlin veliko kulturno središče, zaradi njegove kulturne in politične zgodovine, ampak ker se mesto nahaja v vzhodni Nemčiji in je ena izmed najbolj občutljivih točk mednarodne politike, ter nudi posebno socialno in kulturno sliko naših dni.“

V tem delu mesta je že veliko zgrajenega in obnovljenega, vendar se še poznajo posledice bombardiranja. V rezidencialni mestni četrti človek pozabi na razdejanja, ki jih je povzročila vojna, vendar pa povsod človeka spremlja občutek, da je v nekem skrivnostnem kraju.

Tudi v najhujšem mrazu je na ulici dosti ljudi in je življenje zelo živahno. Kulturno življenje je obnovljeno in aktivno. Poslopje Nemške Opere je „super“ moderno, izredno lepo zamišljeno in zgrajeno.

b) Zid sramote

Življenje v zahodnem delu Berlina je v znamenju zaskrbljenosti in v nestrpnem pričakovanju. Razdelitev mesta v dva dela je zadela globoko v srce vsakega prebivalca, zadene pa tudi vsakega obi-

skovalca. Ker se mesto nahaja na ozemlju, ki pripada vzhodni, to je po komunistih vladani Nemčiji, je zaprto ali obkoljeno mesto.

Dejstvo, da visoki zid in bodičasta žica delita mesto v dva dela, si je v pripovedovanju težko predstavljati. Toda resnica je kruta, in ko človek vidi to zidovje z lastnimi očmi, je bridko presenečen, ker si kaj takega ni mogel predstavljati. Pater pripoveduje: „Ko smo se pri prvem ogledu mesta približali zidu, smo takoj videli, kako kruto deli parke, poslopja, da je kronan z bodečo žico, zadaj pa policijo vzhodnega Berlina, ki stalno nadzoruje vse možne dohode k zidu. Zdelo se nam je, da gledamo od zunaj, iz svobode v zaprto in zastraženo ječo. Ta vtis je tako močan, da se ga ni mogoče iznebiti.“

„Pogosto vidimo ob zidu križe in datume, ki nas spominjajo na nesrečne prebivalce vzhodnega Berlina, ki so se hoteli rešiti režima, ki so ga odklanjali. Komunistična policija jih je streljala kot lovec črvjačino sredi gozda. Ti spomini bodo ostali vedno živi, ob križih bodo vedno sveži šopki cvetja, ki jih prinašajo prebivalci zahodnega dela mesta.“

„Na zidu se vidijo napisi, s katerimi hočejo prebivalci svobodnega dela mesta izraziti svoje nezadovoljstvo nad razdelitvijo mesta. Tudi se vidijo napisi, ki opozarjajo obiskovalce, da se naj ne bližajo preveč zidu.“

„Radi varnosti in sigurnosti, da jim nihče ne bi pobegnil, so obla-

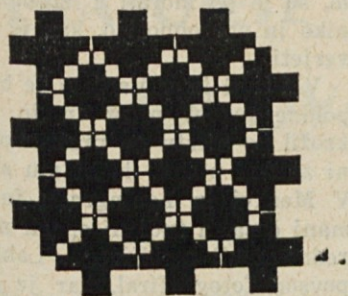
sti vzhodnega Berlina zgradile z bodečo žico strehe vseh poslopij, ki se nahajajo ob zidu... Pončči je zid z vzhodne strani močno razsvetljen, da lahko straža vrši svoje delo. Vse je podobno koncentracijskemu taborišču.“

c) Vzhodni Berlin

P. Quiles je obiskal vzhodni del Berlina dvakrat, prvič ob priliki skupnega izleta, in drugič, ko je odpotoval na Češkoslovaško. Tuji lahko obiščejo vzhodni del mesta, če predložijo potni list. Prebivalci zapadnega dela mesta pa imajo prehod zabranjen. Dobil je naslednje vtise: „Takoj se opazi, da je mesto bolj malo razgibano. Prebivalci so še dokaj dostojno oblečeni, čeprav skromno... Izložbe so dobro urejene, a skromne, ne predstavljajo izobilja in bogastva, kot ga vidiš v zapadnem Berlinu.“

„Pogosto se vidijo v mestu veliki napisi, s katerimi se navdušuje ljudstvo za socializem in graditev boljše bodočnosti... Uspehi te propagande so zelo skromni... Življenje in razmere se ne dajo primerjati z onimi v zapadni Nemčiji. Kot so me informirali, se vzhodna Nemčija nahaja v težkem gospodarskem položaju. Primanjkuje predvsem hrane in surovin. Nekatere življenjske potrebščine so še racionirane. Zaradi pomanjkanja surovin so zaprli nekatere tovarne. Ogledalo gospodarskega stanja je tudi zamenjava denarja. V vzhodni Nemčiji zamenjajo zapadnonemško marko za isto nomi-

nalno vrednost, v zahodni Nemčiji pa je vrednost vzhodnonemške marke samo 20 pfenikov.“

č) Premišljevanje na letališču

Na Češkoslovaško je p. Quiles odpotoval z letališča, ki se nahaja v vzhodni Nemčiji. Moral je čakati več ur, ker je vlak prispel prezgodaj. V čakalnici je bil skoraj sam ter tako opazoval kako se je osobje dolgočasilo v brezdežju. Približal se je mizi obloženi s politično propagando. Med številnimi letaki in brošurami je našel tudi eno v španščini z naslovom „Kaj morate vedeti o berlinskem zidu“. Hoče odgovoriti na deset vprašanj, ki se lahko združijo v dve, zakaj zid in kakšen namen ima. Pater pripoveduje, da je čital vse zelo pazljivo in izvedel naslednje: „Da so komunisti zgradili zid, je odgovorna vlada v Bonnu in oblasti zahodnega Berlina zaradi sovražne politike do svojega soseda. Hočejo se varovati pred nevarnostjo, ki jim preti iz zahodne Nemčije, ki se mo-

čno oborožuje in hoče iz zahodnega Berlina ustvariti torišče za začetek nove vojne... Ko človek prebira to propagando, ne more preprečiti nasmeha, ker v resnici na vsakem koraku vidiš, da se vzhodna Nemčija močno oborožuje... Odgovori na deset stavljenih vprašanj so nezadovoljivi, ne prepričajo. Kar obtožujejo sosede, delajo oni sami in ne tisti, ki jih tožijo... Slabe življenjske razmere v vzhodni Nemčiji so vzrok, da so ljudje v velikem številu začeli iskati zatočišča v zahodnem Berlinu. In ta masovni beg v svobodo hoče zid preprečiti, zato so ga zgradili.“

Glede oboroževanja ene ali druge Nemčije pater navaja naslednje podatke:

Na vsakih 100 prebivalcev je pod orožjem:

V vzhodni Nemčiji 57 prebivalcev
v zahodni Nemčiji 8 prebivalcev

Stroški ororoževanja na prebivalca (leta 1959)

V vzhodni Nemčiji 680 DM letno
v zahodni Nemčiji 227 DM letno

Kdo se je začel prej oboroževati?

Zapadni Nemčiji so dovolili že leta 1956, da je smela ustanoviti lastno vojsko, vzhodna Nemčija pa je že od leta 1948 do 1956 izdala za vzdrževanje in oboroževanje lastne vojske 40 milijard mark.

Te številke nam zadosti povedo. Je pa to tudi tipičen primer komunistične propagande, kot je na primer: „Če ti (kapitalist) imaš puško, si napadalec in ogrožaš mir,

če pa jaz (komunist) imam 50 pušk, sem samo le previden in čuvar miru.“

Ali pa še naslednji primeri:

Vojak v zahodni Nemčiji je „plačanec NATO“, vojak komunistične Nemčije je „čuvar domovine“. Kdor v zahodni Nemčiji simpatizira s komunisti je „velik domoljub“, kdor pa v vzhodni Nemčiji ne soglaša s komunisti, je „izdajalec“. Ameriški vojak v Nemčiji je „ameriški bandit“, ruski vojak pa „sovjetski prijatelj“.

d) Zastrazeni svet

Na splošno imajo v zahodnem svetu vtis, da so ljudje v deželah pod komunistično oblastjo pod stalnim policijskim nadzorstvom. Veliko je na tem resnice, vendar se pretirava. Lahko se reče, da je to pretiravanje do neke mere upravičeno, zaradi slabih zvez in pomanjka razmer. Zato in predvsem zato p. Quiles opisuje te vtise.

V svobodnem svetu ljudje niso tako nadzorovani s strani policije in drugih varnostnih organov kot v komunističnih deželah. Razlika se takoj opazi. Zato, ko človek vstopi v katero koli deželo za železno zaveso, ima takoj občutek, da je vse zastrazeno in nadzorovano, da je podvržen kontroli in predpisom, katerih ni vajen. O sebi pravi p. Quiles, da ni imel vedno tega občutka, pa četudi so ga morda stalno sledili, tega ni opazil. V hotelu, kjer je stanoval, niti v Pragi, niti v Varšavi mu

niso kontrolirali prtljage in papirjev, ko je bil odsoten. Vse je ostalo nedotaknjeno, tako kot je pustil. Če so pa res vršili kontrolo, so jo pa morali z izredno tehniko in sposobnostjo, kar je težko verjeti.

V Pragi in v Varšavi je bil popoldne precej prost in je lahko krožil po mestu po prosti volji in ni zapazil nikoli, da bi mu sledili. V Moskvi in Leningradu je imel manj časa, a tudi ni opazil nič izrednega ali sumljivega. Lahko je povsod fotografiral, kar je hotel, na nobeni carinarnici mu niso pregledali prtljage.

Zelo težko pa je dobiti vizum za vstop in izhod iz dežele. Pri kontroli potnih listov so zelo natančni in si privoščijo, da jih večkrat pogledajo.

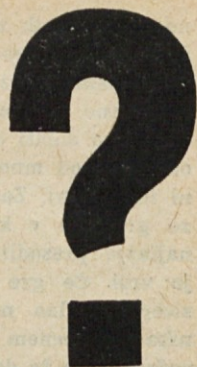
V hotelih in tudi privatniki morajo stanovalce in potnike takoj prijaviti policiji. Navesti je treba vzrok potovanja; posebej podrobno pa mora to storiti tujec. Kdor ne navede razlogov za potovanje, mu v hotelu ne smejo dati stanovanja. Končno določi policija.

Diplomatska zastopstva se čutijo pod stalnim nadzorstvom. Čeprav ne direktno, se indirektno čutijo omejene v svojem poslanstvu. V Rusiji imajo še celo določeno, da ne smejo izven mesta več kot 60 km, če nimajo posebnega dovoljenja. Tudi domačini ne smejo potovati iz svojega okraja brez dovoljenja policije. Potovanje v inozemstvo pa je privilegij pripadnikov režima.

Priredi: A. Horvat

v
VPRASUJETE

ODGOVARJAMO

Kako je glede psihoanalize?

Vprašanje, ki ga zastavljate, je zelo kompleksno in Vam zato morem na tem mestu dati le nek splošen odgovor. Psihoanaliza je nauk, obenem pa tudi zdravstvena metoda. Začetnik psihoanalize je znani durajski profesor Sigmund Freud († 1939). Tako nauk kot metoda sta se hitro in močno razširila zlasti po visoko civiliziranih državah. Psihoanaliza kot nauk skuša razložiti vso človekovo dejavnost, tako duševno kot moralno, tako v zdravem kot bolezenskem stanju z neko prvotno, pa nezavestno spolno silo, ki jo je narava položila v človeka. Psihoanaliza kot zdravstvena metoda pa skuša ozdraviti določene duševne motnje in bolezni s tem, da odkrije podzavestne duševne komplekse, ki so bolezen povzročili.

Freud in z njim psihoanaliza si je pridobil nedvomno lepe zasluge za raziskavanje človeške duševnosti, zlasti za tisto plast duševnosti, ki je najtežje dostopna človeškemu opa-

zovanju — za podzavestno duševno dogajanje. A Freudov nauk in njegova psihoanalitična metoda gradita na grobo materialističnih in zato za kristjana nesprejemljivih temeljih. Za Freuda ni ne duhovne duše, ne nesmrtnosti, ne svobodne volje. Vse je le nagon. In tako Freud tudi najvišje izraze človeške duhovne dejavnosti, kot npr. verski čut, ljubezen do bližnjega, krščansko spokornost in podobno, tolmači kot izraz sublimirane človeške spolnosti. Zato zdravo mišljenje, zlasti pa še krščanski razodeti nauk, ne moreta drugače, kot da zavrneta Freudov nauk in na njem temelječo psihoanalitično metodo.

A če kristjan odklanja materialistično razlago duševnih pojavov, pa zato nič manj ne pozdravlja mnogih dragocenih znanstvenih dognanj, do katerih je prišla psihoanaliza. In na podlagi teh dognanj in z metodami, ki na sebi nimajo nič nemoralnega, se je začela uveljavljati na polju zdravljenja duševnih bolezni druga psihoanaliza, ki je izvrševana od spretnih in moral-

no neoporečnih zdravnikov pokazala že prav lepe uspehe. Podvreči se tej vrsti psihoanalize, ni rič slabega; nasprotno bo včasih priporočljiv način, kako dobiti olajšanje ali pa celo ozdraviti od mnogih duševnih bolezni in motenj. Za kakšno psihoanalizo gre, bo v konkretnem primeru najlažje presoditi po zdravniku, ki jo vrši. Če gre za katoliškega ali sicer moralno neoporečnega zdravnika in obenem izvedenca na tem področju, je že dosti močan znak, da gre za dobro in moralno neoporečno psihoanalitično zdravstveno metodo.

Iz podjetja, kjer delam, skoraj vsak dan vzamem kakšno stvar, ki je vredna kakšnih 50 pesov. Ali je to greh? In ali sem morda celo dolžan povrniti?

Odgovor na Vaš dvom — če je sploh mogoče govoriti o dvomu — je lahek. Gre za pravo tatvino, za nedovoljerno prisvojitve tuje imovine. Posamezna vaša tatvina ni smrtni greh, ker z njo gospodarju ne prizadenete težke škode, pa tudi družbi kot takšni ne. A kristjan, ki ve za zlobo greha, tudi malega, bo raje vse pretrpel, kot pa zagrešil tudi en sam mali greh. V Vašem primeru je pa treba upoštevati še drugo možnost. Vaše tatvine niso tako poredke, temveč skoro vsakdanje. Tu pa je treba dobro razlikovati dve možnosti. Če ste imeli že od vsega početka namen, da si boste vsak dan nekaj nesli domov in to skozi dalj časa, ste smrtno grešili, ko ste naredili prvič ta sklep in so bile posamezne kraje le zunarja izvršitev prvotnega smrtno grešnega sklepa. Greh je namreč predvsem v

volji, ne v zunanjem dejanju in Vaša volja je bila v tem primeru od vsega početka odločena gospodarju povzročiti težko škodo.

Če pa niste imeli nikdar tega sklepa, ampak Vas je skušnjava vsak dan znova premagala, da ste kaj vtaknili v žep, potem ste vsak dan znova storili mali greh, ker gre za relativno majhno vrednost ukradenega. A prišel bo čas, ko bo vsota vsega nakradenega pomenila veliko škodo za gospodarja — tedaj se bo začel za Vas smrtni greh.

Poleg težke škode, ki Vam jo takšno ravnanje povzroči na Vaši duši in Vašem značaju — in če ste kristjan, boste to razumeli — je poleg vsega tega to še greh, ki se človeško govorjeno najmanj „splača“. Ko se boste svoje nepoštenosti ssesali — in Bog Vam daj milosti, da bi se to čimprej zgodilo — boste morali vse povrniti, če boste hoteli, da Vam bo Bog odpustil. Tuje blago ne bo moglo nikdar postati Vaše; lahko bo leta in leta v Vaši posesti, v Vašo last Vam ne bo nikdar prešlo.

AKU

Molitveni nameni:

MAJ: Splošni: Da bi se razširila navada dnevne maše in obhajila.

Misijonski: Da bi umetnost in kultura pospeševali širjenje vere.

Za domovino: Da bi Slovenci zaživel čim popolnejše in krščansko življenje iz maše in obhajila.

Iz dnevnika Janeza XXIII.

Jezus, odsev Očetovega bistva, se rodi na bodeči slami v jaslicah, je otrpel od mraza, sploh ga mučijo vse nevšečnosti slabega vremena, že od tlej se podvrže vsakovrstnim mukam za človekovo zveličanje in molči ter trpi... Oh, kakšno mrtvičenje...! In mene, ki sem za mnogo svojih grehov dolžan delati ostro pokoro, ne bo sram pritoževati se ob vsaki majhni neugodnosti, obotavlja-

ti se ob majhni vremenski nevšečnosti, ko me muhe nadlegujejo? Ali bodo iz mojih ust prihajale tožbe čez vsako vremensko spremembo? Ali si bom prizadeval za najlepši položaj pri hoji, pri sedenju itd...? To mrtvičenje je potrebno še toliko bolj, ker sem dolžan mrtvičiti se, da bi se izogibal priložnosti za greh, da bi se ohranil na pravi poti, medtem ko je bil Jezus

negrešljiv in totius peccati expers
— popolno brez vsakega greha.

10. Kakšno je bilo Jezusovo življenje v Nazaretu? Bil je življenje dobrega semeniščnika, življenje, kakršno bi moralo biti moje.

On je skrito živel. Nihče ni vedel zanj na zunaj so ga poznali le kot sina Marijinega in kot sina Jožefovega. Sedaj še ni prav nobene-ga znaka o njegovi prihodnji veličini, o njegovem božjem izvoru. Kakšen lep nauk o skritosti zame, ki sem tako poln sam sebe in katerega samoljubje ga vedno sili, da bi na zunaj razkazoval tisto malo naravnih darov, ki jih sicer spremlja toliko drugih pomanjkljivosti, ki jih imam. Biti moram skrit, da bom proč od posvetnega šuma mogel slišati glas mojega Jezusa, ki govori mojemu srcu.

Moja največja skrb mora biti, da bom skrival tisto malo dobrega, ki sem ga z božjo milostjo izpolnil, da ga morda nečimrnost ne bo spravila ob ceno in ga mi hudobni duh ne uropa. Kaj je torej tisti notranji vzgib, ki bi hotel, da vse znesem v javnost? Kaj so tisti gradovi v oblakih, ki jih moji možgani znajo zidati po načrtih samoljubja? Napuh, napuh! Glej, to je vse! In zdi se mi, da bi bilo najboljše zdravilo, za ozdravljenje samega sebe — vsaj deloma — da bi se zaprl v puščavo, kamor nihče ne bi mogel priti, da ne bi imel nobene zveze z drugimi in bi tako odstranil pri drugih nevarnost, da bi govorili o meni. In če to ni moj poklic, ker je Bog odločil drugače, vendar se moram vedno spominjati obveznosti, da

se moram truditi za skritost tu v semenišču in želeti, da me ne bi poznali in se menili zame, ob počitnicah pa se umikati v samoto in ostajati sam v sobi. Sveti Tomaž me opominja: „Cellam frequenter diligas, si vis in cellam vinariam (id est amoris) introduci — Pogosto vzljubi celico, če hočeš, da te bodo povedli v vinski hram (to je v lju-bezensko celico).“ In med sklepi mojega zavetnika svetega Janeza Berchmansa je kar najlepši ta: „Amabo cellam — ljubil bom celico.“ Jezus je v Nazaretu delal od jutra do večera... Kakšen prizor! Gledati tiste roke, ki so ustvarile svetove, ki so pognale zvezde v njih hitri tek, kako trde so in žuljave od skóblja, žage in drugega tesarskega orodja! In misliti, da je Jezus Bog, da je tako utrudljivo živel toliko let, ko ni imel niti trenutek pokoja, da je moral potegniti za seboj toliko milijonov duš! To je semenišče za tistega velikega duhovnika, ki je potem izpolnil največje poslanstvo, ki ga je zapečatil z največjo žrtvijo. Delati in moliti. Sam bi bil mogel trideset let spreobračati in posvetiti toliko duš ter narediti bogve koliko čudežev. In vendar ne. Nebeški Oče je odločil tako: trideset let skritosti in truda. Tako naj se torej zgodi! In Jezus je tako storil.

Glej, s tem je Bog začrtal meni pot, ki vodi k oltarju. Skritost, molitev in delo. Tako moliti kakor delati, pa delati tako, da je delo prepleteno z molitvijo! Delati, prizadevati si za študij vedno, vedno: to je moja dolžnost. Študirati, pa se

ne ponašati z znanjem, ki sem si ga pridobil; študirati neutrudno in bližati se Jezusu, ki je delavec luči, njemu, ki je odsvit večne Luči (pr. Modr 7, 26), in moliti tako, da bo molitev postala študij. Tako zelo je treba na tem svetu sklanjati rame na za breme. Začnimo torej z vso vztrajnostjo in delajmo iz ljubezni, ker Gospod tako hoče. In ko bom delal z Jezusom v Nazaretu, v skrivnosti in molitvi, se bom tako pripravil, da bom bolj popolno izpolnil poslanstvo, ki me čaka, poslanstvo modrosti in ljubezni, in bom zaslužil, da me bo Jezus ovenčal s krono, ki jo bodo krasile zvezde apostolata.

Opomba: Zgornja navedba sv. Tomaža je vzeta iz Psevdo Tomaža Akvinskega Epistola de modo studentendi; izdal Th. Esser, D. Thomae Aquinatis... Monita et preces; Paderborn 1890, str. 16/7.

11. Glej, misel, ki bi mi mogla koristiti. Ko se je Jezus bližal vasi Magdala, so nekateri rekli, da bi sporočili Mariji; rekli so: „Magister adest et vocat te — Učenik je tukaj in te kliče.“ (Jn 11, 28). Kako lepe besede! Predstavljam si ljubeznivo skrbnost Marijino, ko teče naproti božjemu Gostu. No, ob začetku vsakega dejanja si bom mislil, da mi glas zvonca pravi: „Magister adest et vocat te — Učenik je tukaj in te kliče.“ Ali je mogoče, da se ob tej misli: „Jezus, Učenik je tukaj in te kliče, vocat te k študiju, molitvi, razvedrilu, sprehodu“, ali je mogoče, da se ne bi takoj zganil in spolnil svoje dolžnosti, kot jih je treba spolniti, ter pričakoval, da me bo Jezus pri izvrševanju dolžnosti česa naučil?

Opomba: Mladi semeniščnik Angel Jožef Roncalli je malo po svoje obrnil evangeljsko poročilo. Jezus se ni bližal Magdali, marveč Betaniji. Marijo je šla klicat njena sestra Marta.

12. Smrtni greh! Kakšna podlost! Že samo ob misli nanj se zgrozim! Toda nič manj ni treba bežati pred odpustljivim grehom zaradi njegove teže in pogubnih učinkov; čeprav si seveda z njim ne zaslužim pekla in izgube milosti, vendar je Bog hudo nezadovoljen z njim. Dobro torej, če hočem Boga ljubiti povsem in vedno, se moram izogibati vsakega takega dejanja, čeprav še tako majhnega, ki bi moglo v Bogu povzročiti kako nejevoljo, ker je ljubezen zelo rahločutna.

Moj Bog, ali bi bilo torej mogoče, da bi te mogel razžaliti s smrtnim grehom? Ne, ne! Proč torej tudi z odpustljivimi pregreški, rekel bi boljše, z navezanostjo nanje. Rajši umreti kot živeti z odpustljivim grehom v duši! Zato pa mi ti, o Gospod, pomagaj, da bom svojo dušo ohranil čisto, brezmadežno in všečno tvojemu najčistejšemu pogledu; o da bi se mogel popolnoma prepustiti tvojemu ljubeznivemu naročju in me nobena stvar ne bi mogla odtrgati od tam. Ti poznaš mojo varavo, zlobne korenine, ki poganjajo v meni, podaj mi torej svojo dobrotljivo roko, da se ne spotaknem na poti; razsvetli moj razum, da bom spoznal napake, ki kazé mojega duha, in vžigaj vedno bolj v meni kar najbolj živo željo, da bi bil všeč samo tebi, ki si neskončno vreden, da te ljubimo.

Poslovenil dr. Filip Žakelj.

v družini

- življenje doma: Materin nasmeh
- odnos med možem in ženo: Iz očetovih zapiskov
- lastnosti naših otrok: Težave pri učenju
- dopisujmo si: Prepovedana cigareta

Materin nasmeh

Obraz je zrcalo človekove duše, v njem se odraža odsev notranjosti.

Materin nasmeh je kakor svetilnik, ki prižiga luči — je dar iz Nebá, je skrivnosten mir, ki razžari ob rojstvu otroka.

Mnoge matere imajo prirojen dar, da jih razveseli neznan dogodek dneva: z opazovanjem otroka, ki mirno zaspi z nasmehom na ustih; ob slovesu otroka, ki vesel odhaja v šolo. Te matere posredujejo srečno in hkrati osrečujočo naravo, ki pričara vsej družini in njeni okolici dobro voljo.

Marsikdaj je mati prisiljena, da pokaže smehljajoč obraz. Ona se smehlja, četudi ji je ihtenje bliže; se poslužuje prijaznih besed, čeravno se mora pri tem premagovati; njen glas ima vesel zvok, dasiravno ji je žalost bliže.

Katera mati ne zapusti rada svojim otrokom lepih, svetlih spominov na njihova otroška leta? Podoba smehljajoče in osrečujoče matere spremlja človeka še v pozna leta starosti, ker so ob njej preživeli srečno mladost. Veselje in materin nasmeh je sonce otrokom — a žalost, nerazpoloženje, slaba volja — so podobni oblačnemu nebu, ki lahko zatemni otrokovo bodočnost.

Materam često prinaša življenje v družini skrbi, trpljenje. A kako

občudovanja vredne so one žene, ki te težave prebrodijo z dobro voljo v zavesti, da je treba tudi mnoge udarce življenja sprejemati z vdanostjo, kajti njihovim otrokom je potrebno veselje in nasmeh matere — kakor rastlini sonce.

Otrokova mladostna leta, ki jih je preživel v neveselem okolju svoje matere, mu zagreni marsikatero življenjske trenutke in mu otežkoči pravično vključitev v družbeno občestvo.

Ali se ne spominjamo iz lastnega življenja tesnih občutkov, kadar so bile naše dobre matere potrte? Bila je slutnja neke skrivnostne uganke, ki je bila našim otroškim pojmom nerazumljiva in nas je napolnjevala s strahom. A ko je pretihnila skrb, je bil v nas odmev tihega zadovoljstva, ki nas je spremljal kakor vesela melodija.

Vendar, ali je mati lahko ob vsem tem srečna, nasmejana, vesela, če je božna, uboga, žalostna? Ali bi mogla z leskom v očeh, ko si utira solze, pričarati na obrazu nasmeh ob upanju, da vznikne nova zarja? Ni morda samo zavest, da so ti otroci njeni — dovolj velika sreča, da je lahko vesela?

Izkustva pa nenehno potrjujejo, da je za vzgojo notranje pomiritve potrebna močna volja. S tem je že podana osnova tiho snujočih misli, medtem, ko jih v našem notranjem dojemanju komaj slutimo.

A v vsemirju časa se poraja mati, z milino in nasmehom na obrazu, ko gleda v nov dan vdano in zaupno k Stvarniku novih rodov — — —

TILDA E.

Iz očetovih zapiskov

Žena je precej betežna. Vse jo moti. Cigaretni dim, ropotanje iz zgornjega nadstropja, radio...

Tudi mojih šal ne razume. Žalostna se mi zdi, otožna. Ob povratku iz sužbe sem jo že večkrat čbobi objokanih oči. Sprva se nisem znašel; mršil sem obrvi. Zdaj jo skušam razumeti. Pogosto se javlja to duševno neravnovesje pri ženah v času pričakovanja. Sama pravi:

„Ne vem, tako sem čudna. Ne oziraj se na to!“

In vendar! Kuko se ne bom oziral! Čim bolj moram biti do nje potrpežljiv in dober ter ji dajati poguma. Kadar se vrača človek domov poln skrbi in nerazpoloženj, je treba — predno vtakne ključ v ključavnico — vse te odpoditi kot neljubega spremljevalca, ki ne

sme v hišo, sicer je vse izgubljeno. Da! Treba je pričarati nasmeh in prijaznost po stopnicah grede in vstopiti z veselím obrazom. Žene potrebujejo te naše opore. Če jih mi ne bomo razumeli, kdo jih bo? In kdo bo potem prenašal nas, ko se bomo postarali in onemogli? Da, razumevanja, moj Bog, razumevanja! In — kot je rekel nekdo — postaviti se je treba na mesto nasprotnika. Če bi bili vedno zmožni stopiti iz sebe in se živeti v bližnjega!

Tako se mi torej dogaja, da pravim ženi, da imam opravek v pisarni, ko grem v resnici le pokadit cigareto, kar ona tako težko prenaša. Ne štejem si te svoje obzirnosti v zaslugo. Vse prej je to moja dolžnost. Čeprav se mi ne posreči vedno najbolje.

(José M. Pérez Lozano: „Diario de un padre de familia“)

Težave pri učenju

Vsako leto je enako: takoj po mesecu maju se staršev loteva skrb — bodo otroci razred izdelali ali ne. Sedaj, po prvih mesecih šolskega leta, smo že dobili prve ocene, katere nas večkrat res ne zadovoljijo. Ozračje v družini postane težko, starši smo nestrpni z otroci, silimo jih k učenju in velikokrat jih tudi kaznujemo. Otrok pa postane zaprt sam vase. Šola mu ne nudi več veselja in ker nima dosti zanimanja, mu gre učenje še manj v glavo. Ker se nam pokori, sedi pri knjigah, gleda vanje — misli so mu pa povsod drugje, le pri šoli ne.

Priznam: ponavljanje razreda ni ravno prijetno — ne za otroka, katerega samozaupanje precej trpi — še manj pa za starše, ki se čutimo „ranjene“ v svojem ponosu. Pikre opazke leté sem in tja in otrok postane še bolj zbeگان.

Pa je dokazano, da ponavljanje razreda še ni nikaka katastrofa. Katastrofa pa lahko postane radi nepravilnega zadržanja staršev. Odprimo časopise, poslušajmo radio in televizijo — in videli bomo, koliko otrok ravno na dneve spričeval ne pride več domov... Radi slabih ocen in strahu pred starši raje zapustijo dom... starši pa prično z iskanjem in s prošnjami, naj se otrok vendarle vrne domov.

Dejstvo je, da slabi redi le ne pridejo kar naenkrat. Saj starši, ki se za šolske naloge zanimajo, kaj hitro zapazijo, kdaj pričnejo otrokove zmožnosti popuščati. Če opazijo slabe rede v glavnih predmetih, je treba takoj kaj ukreniti. Pametno je, posvetovati se z otrokovim učiteljem, ki najlažje dožene, kje je vzrok, da otrok ne napreduje. Če se pravočasno zanimamo, lahko odvrnemo nevarnost, da izgubi šolsko leto. V tej deželi je lažje, ker imajo študentje toliko olajšav, kakor se nam v domovini še v sanjah ni zdeo mogoče.

Če nam otrok prinese v spričevalu slabe rede, se najprej vprašajmo — jeli ima otrok sploh smisel in veselje za študij — ali pa bi mu morda ročni poklic bolj odgovarjal?

Poznam izredno bogatega trgovca z lesom v Zürichu, katerega prvi vnuk si je izbral poklic mehanika — pa je čmel na razpolago najboljše šole in vzgojitelje. In je bolj srečen, nego bi bil, če bi moral narediti visoko trgovsko šolo.

Poznam tudi hčerko švicarskega inženirja, ki ima veliko gradbeno podjetje. Dekle si je izbralo preprost poklic vrtnarice. Potovaja in delala je v Angliji, Franciji, po vsej Evropi. Danes pa živi kot srečna žena direktorja tovarne v Južni Afriki in ima 6 otrok.

Vsi si želimo, da bi imeli veliko čim bolj izobraženih mladih ljudi, ker je to za našo emigracijo važno — toda ne na račun sreče in zadovoljstva v družinah. Pustimo otroku prosto izbiro poklica, saj si bo le tako služil kruh z veseljem.

Včasih se nam pa iz kateregakoli vzroka zdi, da je prav, če vztrajamo in otroka silimo k učenju. Saj čitamo o velikem nemškem državniku Bismarcku, ki je v šoli padel, pa se je kasneje le tresla pred njim vsa Evropa. Ali pa o Churchillu, ki je samega sebe označil kot najslabšega in najbolj predrznega učenca v razredu. Ali pa o Werner von Braun, ki je imel v matematiki vedno slab red — danes pa pošilja rakete na Luno. Ali pa Einsteinu itd... Pa je na žalost malo Bismarckov, še manj Churchillov in von Braunov. Na žalost so geniji redki. Da bi pa ravno naš otrok spadal med nje, je malo verjetno.

Poleg veselja do učenja in naravne inteligence je tudi važno, da se otrok zna zbrati. Na zbranost pri učenju pa veliko vpliva okolje, red in mir v družini, prostor, kjer se otrok uči in predvsem razumevanje in povezanost vzgojitelja do otroka.

Primer:

Toni dela domačo nalogo: $(6 \times 7) + (8 \times 6) = ?$ Zunaj sije sonce. Tonijev bratec in sosedovi otroci ravno pod oknom breajo žogo. „Gol, gol!“ zasliši Toni, pozabi na poštevanko in steče k oknu. Ne more razumeti, zakaj se ne sme pridružiti tovarišem in zakaj že tri ure sedi pred zvezkom. Sedeti je moral do večera, pa še vedno ni „dognal“, koliko je $(6 \times 7) + (8 \times 6)$. Če bi bil moj sin, bi ga pustila med otroke, saj bi kasneje nalogo mimogrede naredil, ker bi imel zanimanje zanjo.

Drug primer:

Fant, vseskozi odličnjak, je oktobra meseca naenkrat popustil. Preje same desetice — sedaj pa sedmice in šestice... Te se svetijo in bliščijo tako, kakor da bi jih profesor z zlato tinto napisal. Mati začudena gleda sina, sin po prvem trenutku osuplosti le reče: „Oprost, ampak pomlad je, kar ne da se mi učiti. Le poglej, kako lepo si-

je sonce...“ — Oh, si misli mati, ne samo sonce, tudi prva ljubezen je posijala in vzbrstela. Saj je pred par dnevi slučajno videla šaljivo pošto z zadnjega mladinskega popoldneva. Srca, na njih pa vedno z isto pisavo napisane besede, ki so fantu prav gotovo rojile po glavi, ko je delal trimestralni izpit. Že je hotela sinu strogo odgovoriti, pa se je zadnji hip spomnila, da je tudi ona pred toliko in toliko leti koncem šolskega leta postala zasanjana. Učenje ji ni in ni šlo v glavo, ker se ji je med logaritme in politično aritmetiko vstavljal mlad obraz...

Precej časa se je pogovarjala s sinom. Uspela je.

Saj je odkrit razgovor, kjer naj prevladujeta srce in razum — ne pa sila in zapoved — še vedno rodil najboljše uspehe.

P. D-ova.

Dopisujmo si . . .

I.

Spoštovani!

Prejšnji dan sem se peljal z vlakom. Sedel sem v vozu za nekadilce — tobak mi namreč škoduje. Vstopil je neki oče z malo hčerko. Komaj je dobro sedel, že si je prižgal cigareto.

Mislil sem si: „Boga zahvali, da tvoj otrok še ne zna čitati, sicer bi te gotovo vprašal: ‘Ata, nad vrati je tvoj napis, da je prepovedano kaditi, zakaj pa ti kar kadiš?’“

Radoveden sem, kako bi se oče izmazal. Recimo takole:

„Saj res, nisem videl.“ In bi ugasnil cigareto.

To bi bil še kar dober izhod.

Kaj pa, če bi skomignil z rameni in kadil kar naprej, kar bi se reklo po domače: „Me nič ne briga!“

Pa če bi spak prav tisti hip prijel sprevodnika in bi oče skril cigareto za hrbet?

PREPOVEDANA CIGARETA

Kakšen otipljiv vzgled za otroka, da se na zapovedi in prepovedi ni treba ozirati, da te le ne ujamejo v prestopku.

II.

Kaj pa, če bi sprevodnik zapazil cigareto in bi očeta vljudno opomnil, da ne sme kaditi?

Morda bi potem punčka vprašala, zakaj je prepovedano. Kaj bi ji odgovoril? Recimo, da bi ji pošteno razložil, da tobakov dim mnogim ljudem škoduje, kaj si bo šele potem mislil otrok? Tole: „Mojemu očetu niso prav nič mar drugi ljudje, oče dela, kar se njemu zdi!“

Gorje, če bo otrok vzel takega očeta za vzgled, gorje pa tudi, če se bo v otroku zamajal prestol njegovega očeta.

Vidite, do teh misli me je privedla — prepovedana cigareta.

Fi

Pred petdesetimi leti je Marija prišla z neba na zemljo in se v Fatimi na Portugalskem od maja do oktobra prikazovala trem preprostim otrokom. Ti otroci niso znali ne brati ne pisati, pa jih je vendar Marija izbrala za svoje zaupnike in izvoljence, po katerih je razodevala svetu važna naročila in velike skrivnosti. Nekateri imajo vsak trinajsti dan v mesecu za dan, ki prinaša nesrečo, Marija je pa prav ta dan izbrala za svoja prikazovanja.

Zakaj je prišla Marija iz nebes na zemljo? Marija je duhovna mati vseh ljudi, vzor vseh mater. Najznačilnejša lastnost vseh mater pa je ljubezen. Ljubezen do ubogih ljudi, ki so živeli v velikih

Zlati jubilej Marije v Fatimi

greh in v nevarnih pogubnih napakah, je privabila Marijo, brezmadežno Devico med nesrečne otroke solzne doline. Prišla je, da bi jih rešila in spet pridobila za Boga, za življenje s Cerkvijo.

S svojimi prikazovanji v Fatimi je Marija izvršila svoje izredno važno materinsko poslanstvo. Opozorila je svet na grešnike, na množico duš, ki se pogubljuje. Otrokom, ki se jim je prikazala, je pokazala pekel. Videli so duše, ki so kakor dež padale v pekel. Odslej so — prevzeti od groze in strahu — delali pokoro, si nalagali različne žrtve in vztrajno molili rožni venec za sprecobrnjenje grešnikov, za vsako desetko pa ponavljali po Marijinem naročilu prošnjo: „O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.“

Rotila in prosila je tudi tedaj vse ljudi, naj ne žalijo več Gospo-

da, ker je že vse preveč žaljen. Zaupa jim je skrivnost, da ne more nič več zadrževati pravične roke svojega Sina, da bi ne kaznoval človeštva, ki ga tako žali. Grehi, ki posebno žalijo Boga so: skrunjenje Gospodovih dni in zakonskega življenja, grehi sovražstva in jezika, nedostojna noša in zanemarjenje stanovskih dolžnosti. Duhovnikom je naročala, da morajo biti sveti, čisti in tožila, da zdravnikom manjka pri ozdravljanju bolnikov razsvetljenja in ljubezni do Boga. Opominjala je vse ljudi, naj se poboljšajo. Če tega ne bodo storili, bo prišla vojska, ki bo strašnejša ko vse vojske doslej.

Mnogo ljudi ni poslušalo opominov in naročil svoje nebeške Matere. Vztrajali so še naprej v svojih grehah. Zato je prišla druga svetovna vojna, ki je zadala člove-

štvu tako globoke, tako strašne rane, ki se morda več stoletij ne bodo popolnoma zacelile. Ker se ljudje niso poboljšali, se tudi Rusija še ni spreobrnila, na svetu ni miru in doba popolne zmage Marijinega brezmadežnega Srca še ni nastopila. Na svetu duhovna in telesna beda. Mnogo ljudi trpi pomanjkanje in lakoto. Papež, duhovni oče človeštva, prosi vse svoje vernike in tudi druge kristjane, naj molijo za mir na svetu in s posebno okrožnico opozarja vse, zlasti bogate države in ljudi, na dolžnosti, ki jih imajo do tistih, ki trpe pomanjkanje in lakoto.

Ali smo Slovenci spolnili naročila, ki jih je dala pred petdesetimi leti v Fatimi? Po zaslugi duhovnikov, ki so nam opisali v slovenskih knjigah in listih dogodke v Fatimi in rajnega nepozabnega

Škof Gregorij Rožman nose križ med spokorno procesijo na Rakovnik (leta 1943), na škofovi desnici kasnejši ljubljanski škof Jože Vovk

škofa dr. Gregorija Rožmana, vnetega apostola pobožnosti Marijinega Srca, se je mnogo slovenskih družin posvetilo Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Pod varstvom svojega škofa so to storili tudi duhovniki. Njim so se pridružili tudi nekateri stanovi. Po skrbni pripravi po župnijah in po spokorni procesiji, v kateri je škof sam nosil križ in katere se je udeležilo 27.000 Slovencev, je na Rakovniku pri Ljubljani škof dr. Gregorij Rožman dne 29. maja 1943 slovesno posvetil ves narod Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Drugi dan, 30. maja 1943 je slovesno posvetitev slovenskega naroda Marijinemu brezmadežnemu Srcu ponovil v stolnici.

Mnogo naših ljudi, tudi domobrancev, je v času, ko je bil naš narod v največji stiski, večkrat opravilo zadostilno pobožnost petih prvih sobot in zaupno častilo Marijino brezmadežno Srce. Vsem, ki so izmed teh morali umreti, jim je Marija lepšala trpljenje in jim izprosila srečno zadnjo uro. Mnogižične posvetitve Marijinemu brezmadežnemu Srcu pa so ves narod

Molitveni namen:

JUNIJ: Splošni: Da bi krščanska mladina odkrila notranjo lepoto Cerkve.

Misijonski: Da bi se v Afriki razcvetele redovniške družbe.

Za domovino: Da bi naša mladina spoznala in vzljubila katališko Cerkev.

dvigale, da v času največje groze in stiske ni obupa., ampak brezmejno zaupal v pomoč Marijinega brezmadežnega Srca. Mislim, da smem trditi, da nas je to brezmadežno materinsko Srce rešilo, da Slovenci še živimo.

Res, mnogo naročil, ki jih je dala Marija v Fatimi, smo spolnili, le enega — najvažnejšega ne. Nismo se poboljšali in sprebrnili tako, kakor je naročila Marija. Grehi skrunjenja Gospodovih dni in zakona, grehi sovaštva, zavisti, nevoščljivosti, opravljanja in obrekovanja, zanemarjanja stanovskih dolžnosti, nedostojnosti v vedenju, govorjenju in noši nas spremljajo tudi v tujini.

Zlati jubilej, petdesetletnica Marijinih prikazovanj v Fatimi naj nagiba in vnema našo voljo, da se bomo poboljšali in sprebrnili tako, kakor je Marija naročila. Lepa navodila za to nam daje vesoljni cerkveni zbor v svoji konstitucijah in odlokih. Ne pozabimo, da je Marija, ki se je pred petdesetimi leti prikazovala v Fatimi, tudi mati svete Cerkve, mati vseh njenih vernikov. Vse hoče rešiti in pripeljati k svojemu Sinu Jezusu Kristusu v nebeško slavo. Da bi se mogli poboljšati, sprebrniti in doseči zveličanje, nam je Marija že pred pol stoletjem priporočila tri važne pripomočke: češčenje njenega brezmadežnega Srca, pobožnost pet prvih sobot in molitev svetega rožnega venca. Rabimo te pripomočke, pa se bomo rešili greha in večne pogube.

Gregor Mali

- anketa XVI.
- dnevnik Ane Marije
- Danijelove zgodbe
- trije za zakon

Anketa XVI.

V kakšnih organizacijah so učlanjeni naši anketarji skupine D?

Argentinske organizacije:

Acción Católica Argentina ..	4	Movimiento Juvenil Cristiano	1
Centros Universitarios	4	Corazón de Jesús	1
FACE	2	Legión de María	1
Ateneo	1	Club (del barrio)	1
Partido Demócrata Cristiano	1		
Movimiento Familiar Cristiano	1		
		skupno	17

Slovenske organizacije:

SDO	25	SPD	2
SFZ	19	ZSS	2
KA	13	Pevski zbori	2
SKAD	8	Misijonski krožek	1
ZS	6	SLS	1
DIO	2		
			Skupno 81

Prvo kar nam pokažejo gornje številke je dejstvo, da anketa ni zajela mladine, ki ni organizirana v naših društvih in organizacijah; in prav kakor ta anketa tudi drugi naši napor ne dosežejo te mladine. Važnost naših pa tudi argentinskih organizacij pri vzgoji mladine je bila že marsikdaj poudarjena — ne bo odveč če to misel še in še ponavljamo, otrokom, mladini in staršem!

O možnosti čistega življenja pa sodijo takole:

Je mogoče (četudi mnogi dodajo opombo, da v današ. svetu težko)	52 odgov.
Ni mogoče	3 odgov.
Ni odgovorilo	12 anket.

Skupno vseh anketarjev 67

Bi se vrnil za stalno v Slovenijo, sprašuje naslednje vprašanje. Da, odgovarja 27 anketarjev, Ne pravi 23 anketarjev, 17 jih ne odgovori na to vprašanje.

Kar se poroke s tujerodcem tiče so mnenja naslednja: 80 anketarjev ne vidi v poroki s tujerodcem prevelike ovir; 21 anketarjev pravi, da bi se ne poročili radi s tujerodcem; 16 pa jih ne pove svojega mnenja.

Resne dvome glede verskih resnic imata le 2 anketarja, 49 jih nima verskih dvomov, 16 pa pušča vprašanje prazno.

Na vprašanje: Kaj sodiš o Slovenski Skupnosti pa naletimo na naslednja mnenja ki jih podajamo v zgoščeni obliki:

- 1) Da bi bilo potreba bolje poprijeti.
- 2) Mladina od vsega početka ni pravilno vodena, ker se voditelji nanjo ne živje.
- 3) Dobre volje ni dovolj — mladino odbijajo; Društvo Slovencev je le organizacija in nič več. Ne stori kar bi morala.

- 4) Narredi se precej a na nepravni način. Preveč hinavščine!
- 5) Slovenci se prehitro nalezejo tujih navad.
- 6) Premalo medsebojne povezave in medsebojne ljubezni. Nevoščljivost in hinavščina odbija.
- 7) Nerešen problem starih in mladih.
- 8) Preveč predsodkov! 9) Premalo govorimo slovensko. 10) Skupnost se razdira. — Zanima pa me naš jezikovni mladinski problem.
- 11) Preveč imamo slabih prireditiv.
- 12) Zanima me verski in socialni problem v skupnosti.
- 13) Več povezave med domovi in centrom. Smo v kritični dobi. Trenja so ponekod naravnost sramotna.
- 14) Pozabljajo na glavni smisel izseljenstva. Nekatere navdaja razdiralni duh.
- 15) Premalo kvalitete v mladinskih prireditvah.
- 16) Pomanjkanje verskega zranja postaja pereče. Nekateri starši se ne zanimajo za vzgojo otrok v Slovenskem narodnem duhu.
Naslednja mnenja pa so preobširna, da bi jih mogli zgostiti na nekaj stavkov, zato jih podajamo v celoti, dobesedno po anketnem listu:
- 16) Skupnost je resnično važna. Res je veliko vredno, če je tako majhen narod tako združen. Mnogokrat imam priliko govoriti s kakim tujcem in vsak pohvali našo skupnost. Radi povedo kako jim ugajajo naše procesije, maše, itd. Da pa bo ta skupnost resnično hvalevredna, je potrebno da ne gledamo na napake svojega brata, temveč da mu povemo in svetujemo, kaj naj popravi. Med nami ne sme biti opravljanja, če hočemo skupnost ohraniti. Opažajo se velike razlike med Slovenci. Tudi to je treba urediti. V različnih domovih je pomanjkanje prijaznosti in ljubezni vzrok odtujevanja.
- 17) O naši skupnosti sodim, da bo v bodočnosti težko ostala živa, če ne bo med nami trdne povezanosti, ter če ne bomo kot zavedni Slovenci in bratje med seboj in v Kristusu bolj edini in tudi enakopravni. Zakaj bi nekateri morali trpeti ponižanje in zapostavljenost, drugi pa bi se istočasno poviševali na prva mesta vsepovsod in s tem manj zmožnim(?) delali krivice in jemali pogum.
Če smo kot Kristusovi bratje zvesti med seboj, bodimo v tej zvestobi tudi enakopravni, da brat in sestra doma iz tega ali onega dela Slo-

venije, bodisi Gorenjske ali Primorske ne bosta trpela nobene razlike. Potreba je, da bi se mladina naučila bolj slovensko misliti ter se utrdila v narodovi besedi, in kjerkoli v svojih krogih govorila le slovensko... Potrebno je tudi, da se nauči ohranjati narodne običaje, ob njih pa slovenski poros, da smo sinovi tiste domovine, ki je skozi vse nevarnosti ohranila trdnost vere in trdno narodno zavest.

Morda bi bila majhna rešitev to, da bi v skupinske krožke mladinskih organizacij upeljali kratek odmor med tem pa skupno prijetno igro, ali petje ali drugo skupno zabavo, da se na ta način bolj povežemo med seboj. Še moram pripomniti, da bi bilo treba odstraniti vse opravljanje, morda celo obrekovanje med nami. Z opravljanjem zastajamo namesto da bi napredovali! Prizadajamo bližnjemu bolečino in razbijamo namesto, da bi gradili našo skupnost!

Odobravam pa vsa dela ki se store z ljubeznijo, bodisi tiskanje knjig, ustanavljanje organizacij, mladinsko-kulturnih ali verskih...

To so naše vrline ki jih moramo ohraniti v bodočnosti. Zato naj tudi vsa dobra dela in težke skrbi našega dušnega pastirstva obilno Bog poplača.

- 18) Mladina potrebuje strokovnjakov, ki jo bodo razumeli! Mladina sama ne more delati pravilno, ker nima izkušenj. Mladino je treba zaposliti. **Disciplina in strogost** — to zanima fanta! Če si član ali odbornik ene organizacije ne moreš biti še v tucat drugih. Priznati napako — konstruktivno kritiko sprejeti — tega nam primanjkuje. Na predsedniških mestih ne sme biti vedno le ena in ista oseba!

V naslednji številki bomo objavili še nekaj mnenj o naši skupnosti. Ob tej priliki bi omerili le, da je v odgovorih veliko resnice, četudi včasih povedane na nekoliko preprost — poenostavljen način. Bog daj, da bi zreli bralci tehle vrstic razumeli težo in važnost mladinskega gledanja na njihova dejanja. Vsi smo soodgovorni, da je dares slika naše skupnosti v očeh mladine taka in ne drugačna.

V naših rokah je, da bo z vsakim dnem lepša in bližja idealu!

Zarko

Dnevnik Ane Marije

Petek 16. junija

Čudovito! Nepričakovano! Izredno! Šla bom na taborjenje. Niti prerosla nisem več. Popoldne sem sedela ob očkovi postelji in on sam je začel govoriti.

„In taborjenje, nič več ne govoriš o njem. Bi rada šla?“ Bila sem tako presenečena in ganjena, da nisem vedela, kaj bi odgovorila. Povprašal me je še nekaj podrobnosti. Tekla sem iskat prijavnico in očka mi je podpisal. Bila sem sama nase jezna, ker se nisem pokazala dovolj hvaležno. Kar potrpla sem. Vabila sem zelo vesela in očka je razbral to iz mojih oči.

Irena je pravkar odšla. Govorila mi je o svojem delu. Nisem ji upala povedati, da bom šla v Španijo. Povedala mi je, da letos najbrž ne bo imela počitnic. Bilo mi je kakor, da bi me kdo polil z mrzlo vodo. Zakaj grem pa jaz lahko, ona ne?

Torek 20. junija

Očka se počuti zelo slabo. V trenutkih se mu obraz spači od bolečine, vendar se ne pritožuje. Danes nisem šla na sestanek, ampak sem se takoj po šoli vrnila domov. Slutila sem, da se bo nekaj zgodilo. Očka je dopoldne bruhal kri. Klicali so zdravnika, ki je imel zaskrbljen obraz.

Mamica je ostala pri očku. Boji se, da bi se krvavitev pomnila. Očka molči, bled je, izgubil je mnogo krvi.

Ko je zdravnik odšel, sem govorila z mamo, pa mi ni povedala nič jasnega kaj je z očkom. Mama ne vidi, da nisem več otrok? Zakaj mi ne zaupa? Zakaj hoče trpeti sama?

Sobota 24. junija

Zopet je prišel zdravnik. Strogo je prepovedal očku, da bi vstajal. Potem je še dolgo časa govoril z mamo. Uboga mamica, moja uboga mamica. Preden sem šla v šolo je prišla k meni v sobo. Čutila sem, da bi rada govorila z mano. Sedla sem na posteljo. Mamica je sedla poleg mene, skrila je obraz med dlani in zajokala. Pobožala sem jo po lasih, se ji naslonila na ramo in tiho jokala z njo. Potem sem jo vprašala.

„Je nevarno?“

„Da.“

„Zelo nevarno?“

„Da, lahko umre na posledicah krvavitve.“

Močno sem jo objela. Čutila sem, da se je v tistem trenutku podrhl ves zid nerazumevanja in nezaupanja med nama. Zakaj? Zakaj mi ni povedala prej?

Sedaj bom molila. Oh, če bi mogla prav moliti.

Torek 27. junija

Zelo slabo sem spala. Bila sem nemirna... zato sem brala pozno v noč. Preden sem šla v šolo, sem se šla posloviti k očku. Lahko sem odprla vrata. Očka je ležal nepremično z zaprtimi očmi. Ustrašila sem se. Srce mi je močno bilo. Trepetala sem od nog do glave. Takrat je očka sladko adprl oči in se mi nasmehnil. Sklonila sem se in ga poljubila. Hotela sem spregovoriti, pa nisem mogla.

Petek 30. junija

Danes je očka ponovno krvavel. Hotela sem ostati doma, pa mi mama ni dovolila. Vztrajala je, naj grem v šolo.

„Saj nisem sama, ko sta teta, Ivanka in stara mama,“ mi je rekla. Očka na je nič. Le umetno ga vzdržujejo z injekcijami.

Ponedeljek 4. julija

Umril je, umrl je. Očka je mrtev.

Očka, očka...!

Ne morem verjeti, to je nemogoče. Danes je mama želela, da sem šla z Marijo Dolores na dom. Čez nekaj časa me je prišel iskat gospod Agüero. „Hitro moja mala. Tvoj očka je zelo slab,“ mi je zašepetal, ko me je spromljal v avto.

Prišla sem prepozno, prepozno.

Moj očka!

Kakor da bi mirno počival, da bi le spal in vendar je mrtev.

Tekla sem v svojo sobo, se vrgla na posteljo in jokala. Prišla je mamica in mi jokaje pripovedovala:

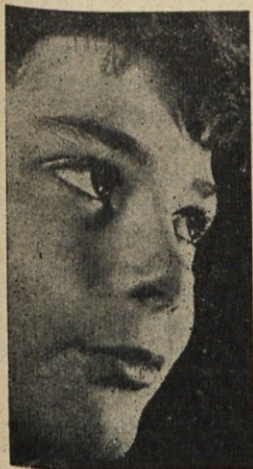
„Očka je čutil, da umira in je rekel: „To ne gre, draga moja.“ Potem jo je pogledal in v tem pogledu se je križala nepopisna sreča ljubezni dvajsetih let in grenka bolečina slovesa: „Na svidenje.“

Potem so se njegove oči zaprle.

Priredila M. M.

(Bo še)

MICHEL QUOIST

Danijelove zgodbe

3. JANUARJA. Zjutraj smo imeli velik prepir. Obiral sem se kar se je dalo, da bi zamudil maše. Mama je godrnjala. Ata pa je na srečo ostal tiho. Saj on nikoli ne gre v cerkev. Zaradi prepira sem prišel šele po pridigi in sem lahko ostal zadaj.

4. JANUARJA. Jože je prišel in me povabil, da bi odigrala partijo, ker zadnjič ni mogel z nami. Odpravila sva se. Na stopnicah sva dobila Bernarda ravno, ko je hotel narisati nekaj na steno... gotovo kako packarijo. Jože je po svoje posebnost; rekel mu je samo: „Ne delaj tega, mali...!“ Jaz bi ga gotovo namlatil.

ZVEČER (v postelji). Janez briše posodo, tako da imam m.r. Preden sem se vlegel, sem se pogledal v ogledalu. Nisem atlet, presuh

sem in dolge noge imam. Ko sem se šel zadnjikrat kopat, je Marcel dejal: „Gospodje, tukaj vam predstavim fakira Ghandija.“ Tepci so se smejali.

8. JANUARJA. Punčka je prijekala k meni, da ji je Bernard vpričo tovarišev rekel pošulanka. Če jaz rečem, da jih bo lepega dne fasal!

20. JANUARJA. Že nekaj dni nisem nič napisal. Tudi ni bilo nič novega, razen:

trije prepiri doma,
ena kazen,
dvakrat kino,
ena zmaga v futboljnu,
en pretep Bernarda.

Saj sem rekel, da jih enkrat dobi. Nagajal je Punčki, pa sem ga prijel in namškastiil. Saj mi je bilo hudo, ker je zelo živčen. Ravno takrat pa je prišel. Jože mimo in mi rekel: „Tako ga ne boš pobojsjal.“

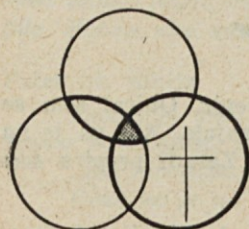
Zdi se mi, da ga je tolažil potem, ko sem jaz odšel. Seveda, še jaz naj ga erkljam.

(Se bo nadaljevalo)

(Priredil A. M.)

Trije za zakon

(On, ona in Kristus)

Med seboj se že dalj časa poznata in govorita. Sta že ženin in nevesta. Potem je nepričakovano padlo vprašanje: ali moreva, ali smeva še resno misliti na poroko?

Ni prijetno, niti pravilno, da bi odlašala z odkrito besedo. Čim prej, tem boljše.

Če pa so vajini dvomi samo znak volje do dobre priprave na poroko, v tem primeru vama je morda lahko kot majhen kažipot tale anketa:

TEST ŠT. 5

ALI SVA IDEALNA ŽENIN IN NEVESTA?

DA NE

1. Čutita drug do drugega naravno privlačnost (po značaju, po zunanosti, po vzgoji itd.)? — —

	DA	NE
2. Čez dan večkrat mislita drug na drugega?	—	—
3. So vama skupne skrbi enega ali drugega?	—	—
4. Sta iste veroizpovedi?	—	—
4. Kadar vaju ločijo razdalje in daljša odsotnost — v tem primeru ne kali vajine ljubezni nobena klica ljubosumnosti?	—	—
6. Imata vse zaupanje drug v drugega tudi v daljši odsotnosti?	—	—
7. Poznata vajini družini?	—	—
8. Se vajini družini razumeta dobro med seboj?	—	—
9. Ali vaju bodoča tast in tašča spoštujeta in cenita?	—	—
10. Ali vajini domači odobravajo poroko, ne da bi silili, da se čimprej poročita?	—	—
11. So srečni ob misli, da boš stopil (stopila) v njihov družinski krog?	—	—
12. Ali se moreta razgovoriti o vsem, ne da bi se žalila ali prišla do ostrega nasprotja?	—	—
13. Si oba želita in ljubita svoje otroke?	—	—
14. Delata skupaj načrte, čeprav za vajino osebno življenje?	—	—
15. Si priznata, razumeta in odpravljata tiste napake, ki bi kalile ali celo uničile družinsko srečo?	—	—
16. V važnih načelnih vprašanjih sta si edina vsaj v 90%, v malenkostih pa si pustita „svobodo mišljenja“? ...	—	—
17. Dejansko gradita bodoči dom (ne samo hišo), tudi na škodo prostega časa? (z izobrazbo, z neposredno pripravo na zakon, z raznimi tečaji in podobno)?	—	—
18. Se pripravljata na zakon gospodarsko, značajno in versko?	—	—

ZAKLJUČEK:

Če si iskreno zbral 15 pritrilnih odgovorov je znamenje, da imata možnost postati idealni ženin in nevesta.

Če je vsaj 12 DA-jev, bo treba marsikaj zboljšati.

Če je manj kot 9 pritrilnih odgovorov je potrebna resna poprava pri enem ali pri drugem, ali pri obeh. Nekaj časa čakajta. Če je treba, pravočasno prekinita vajino prijateljstvo.

NOVICE IZ SLOVENIJE

Vseslovensko romanje v Rim. Od 3. do 8. aprila letos je bilo vseslovensko romanje v Rim. Romanje so vodili slovenski škofje: ljubljanski dr. Jože Pogačnik, mariborski dr. Maksimilijan Držečnik in koprski dr. Janez Jenko. Vseh romarjev je bilo nad 2500. Iz domovine 2000, iz zamejstva pa nad 500, največ seveda iz Rima.

V sredo, 5. aprila je bila splošna avdienca pri sv. očetu v cerkvi sv. Petra. V četrtek, 6. aprila pa je slovenske romarje sprejel v posebni avdienci Pavel VI. Med romarji so bili poleg slovenskih škofov še monsignorji: Ignacij Kunstelj, vrhovni direktor slovenskih dušnih pastirjev v izseljenstvu, Lojze Škerl, škofijski vikar za Slovence v Trstu, Janez Vodopivec, Maks Jezernik, Slavko Bavdaš, p. Legiša in drugi.

Avdienca se je začela s pesmima Lepa si, lepa, roža Marija in Jezus naš je vstal od smrti. Ko je papež sedel, ga je pozdravil ljubljanski nadškof najprej kratko v slovenščini, nato pa je v italijanščini dejal:

SVETI OČE!

Naše romanje, ki gre že h koncu, dosega danes svoj vrh, svoj čisto posebni značaj veselja in sreče, ko se pobožni otroci srečajo s svojim očetom, ki je oče in pastir vse Kristusove črede. Petrov naslednik in Kristusov namestnik.

Globoko ginjeni se zahvalujemo Vaši Svetosti, da ste nam naklonili ta sprejem, ki ostane pomemben v zgodovini slovenske Cerkve ne samo zato, ker še nikoli doslej ni prišla od nas tako strnjena in številna skupina, da počasti spomin pravokov apostolov Petra in Pavla, ampak zato, ker so nas še posebni nagibi gnali na pot proti večnemu mestu z željo, da „vidimo Petra“, kakor je rekel sv. Pavel.

Naše romanje izpolnjuje trojno nalogo: proslaviti hoče 1200-letnico, kar so se naše pokrajine pokristjanile; tisoč devetstoti spomin, kar sta bila apostola Peter in Pavel mu-

čena v Rimu; in sledajči pot sv. Cirila in Metoda, ki sta pred 1100 leti prišla v Rim k Papežu Hadrijanu II.

Sveti oče! To krdelo, zbrano okoli Vas, ne predstavlja le sebe, ampak je z njim v duhu navzoče vse božje ljudstvo Slovenije, pastirji skupaj z verniki, da se zahvali božji Previdnosti, ki je po svojem nedoumnem načrtu odrešenja pred 1200 leti poklicala naše očete k veri v Kristusa in h krstu, ki je vhod v Cerkev; ta nam je odprla vrata v Cerkev in nas vcepil v skrivnostno Kristusovo telo po božji milosti in opraviilu svojih svetih služabnikov. Ko je vodil Cerkev Vaš prednik, prednik ne le v splošni vesoljni pastirski službi, ampak tudi po imenu sv. Pavel I., tedaj je opat sv. Virgilij poslal prve misijonarje iz Salzburga v Karantanijo in kornega škofa sv. Modesta. To je zgodovinski začetek slovenske Cerkev v skupnosti vesoljne Kristusove Cerkev. Za ta veliki dar krščanske vere je v dnu duš svojih vernikov slovenska Cerkev zmeraj ostala hvaležna Bogu, zvesta Kristusu, trdno povezana s Petrovim sedežem; v dogajanju skozi stoletja je doživljala potrdilo in „veselje vere“, pa tudi daia pričevanje Kristusovemu imenu v ne malo preskušnjah in žrtvah, ki so jih terjale sile časov. V najtemnejših obdobjih je bila krščanska in katoliška vera našim očetom vir moči, luči ter trdne in svetle vztrajnosti. Ko na grobu sv. Petra — ki ga naša stara liturgična besedila imenujejo „korifarja“ apostolskega zbora — obnavljamo de-

janje vere, vse tu zbrano in zastopano božje ljudstvo slovenske Cerkev potrdi svojo neomajno voljo, da ohrani sveto izročilo odrešenja, ki ga je sprejelo in bo po njem zmeraj globlje živelo in ga želi sporočiti tudi prihodnjim rodovom. In duh notranje obnove, ki ga je v vesoljni Cerkvi prebudil II. vatikanski cerkveni zbor, naj najde svoj vidni in prijemljivi izraz v tej obnovljeni trdni volji.

Da bi mogli odločno in vztrajno odgovarjati navdihom božjega Duha in zmeraj zavestneje živeti v sveti skupnosti Kristusove Cerkev, prosimo Vašo Svetost za bodrilni apostolski blagoslov.

Sv. oče se je zahvalil za pozdrav, objel nadškofa in ga posadil na sedež poleg sebe. Preder je začel svoj govor, ki ga prinašamo posebej, se je opravičil, da ne zna našega jezika, in dejal, da bo glavne misli sproti prevajal nadškof. Po govoru je povabil k sebi še oba druga slovenska škofa in ju objel, potem pa je z vsemi tremi škofi vred podelil zbranim apostolski blagoslov.

Medtem ko so peli Marija skoz' življenje, so tri narodne noše izročile sv. očetu darove: trirogeljni svečnik, ki predstavlja vse tri slovenske škofije, z domačimi čipkami okrašen prt, vazo z umetniško izdelanimi planinskimi rožami in šopek slovenskih nageljnov, vezana zadnja letnika Družine in Ogrjišča, prevod vseh koncilskih odlokov in knjigo Koncil, ki jo je izdala Mohorjeva družba v Celovcu. Sveti oče pa je podaril ljubljanskemu nadškofu v

spomin na romanje umetniško izdelan kelih.

Sv. oče je nato stopil k romarjem in se posebno prisrčno rokoval z duhovniki, redovniki, redovnicami in narodnimi nošami. Končno se je dal z vsemi fotografirati.

Audienca je trajala več kot tri četrt ure. Ves čas odhajanja je v dvorani odmevala slovenska pesem.

Število duhovnikov. Po stanju 1. marca 1967 je v Sloveniji 954 duhovnikov, 409 bogoslovcev in 121 bratov.

Ljubljanska nadškofija ima 303 duhovnike in 103 bogoslovce. **Mari-borska škofija** 294 duhovnikov in 71 bogoslovcev. **Koper** pa 158 duhovnikov in 39 bogoslovcev. **Škofijskih duhovnikov** je tako v Sloveniji 755, bogoslovcev pa 213.

Redovnih duhovnikov je 199, bogoslovcev pa 196. **C.stercijani** imajo 6 duhovnikov, 3 bogoslovce in 8 bratov. **Frančiškani** 46 duhovnikov, 34 bogoslovcev in 42 bratov. **Jezuiti** 20 duhovnikov, 26 bogoslovcev in 13 bratov. **Kapucini** 28 duhovnikov, 8 bogoslovcev in 5 bratov. **Kartuzijani** 7 duhovnikov, in 13 bratov. **Lazaristi** 12 duhovnikov, 13 bogoslovcev in 12 bratov. **Minoriti** 13 duhovnikov, 34 bogoslovcev in enega brata. **Salezijanci** 51 duhovnikov, 78 bogoslovcev in 21 bratov. **Trapisti** 7 duhovnikov, — bogoslovcev in — bratov. **Križarji** le 9 duhovnikov.

Preglednica kaže, da je stanje trenutno zelo težko. Maribor je n. pr. leta 1860 imel 469 duhovnikov za 414.000 vernikov, zdaj pa 294 za pri-

bližno 700.000. Ljubljana je leta 1850 imela 674 duhovnikov. zdaj jih ima 303... Zdi pa se, da je najhujša križa minila. Da bi zadostili potrebam, bi morali imeti v Sloveniji vsako leto kakšnih 40 novomašnikov.

Msgr. Albin Kjuder, apostolski pronotar in bivši administrator slovenskega dela tržaško-kopske in reške škofije, umrl.

Meseca marca je umrl v Tomaju na Primorskem priljubljeni msgr. Albin Kjuder. Mašo zadušnico je opravil primorski škof dr. Jenko Zahvalil se mu je za njegovo 50-letno delovanje med primorskim ljudstvom in ga prosil, naj pri Bogu izprosi čim več novih duhovskih poklicev.

Pogrebne obrede je opravil ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik. Navzoči so bili poleg stotih duhovnikov tudi ljubljanski generalni vikar dr. Lenič, prodekan bogoslovne fakultete dr. Fajdiga, prošt Jurca, rektor semenišča dr. Oražem, škofov vikar iz Trsta dr. Škerlj in zastopnik Gorice msgr. Klinec.

Rajni msgr. Kjuder se je rodil v Dutovljah 25. februarja 1893. Bogoslovne študije je začel v Gorici; končal pa kot begunec v Stišni. Leta 1916, ko so po Krasu rajhuje orali topovski izstrelki, je bil v Ljubljani posvečen v duhovnika.

Leta 1924 je prišel v Tomaj in tam ostal do smrti. Pred dvanajstimi leti je bil imenovan za delegata ap. administratorju Torošu, pred šestimi leti pa je sam postal administrator slovenskih delov tržaško-kopske in reške škofije. Tri leta je nosil škofovsko breme, hodil po žup-

nijah, vizitiral in birmal. Ko je pred tremi leti odložil škofovsko breme, ga je sv. oče odlikoval s častjo apostolskega pronotarja. Kljub temu je vztrajal na svoji župniji, ki jo je vodil polnih 43 let.

Katehet Jože Žužek umrl. Mesto Kranj je v torek, 4. aprila, izkazalo izredno čast svojemu dolgoletnemu katehetu Jožetu Žužku, ki je umrl na prvo soboto, 1. aprila 1967.

Pogrebne obrede, slovesno mašo in govor je imel ljubljanski generalni vikar dr. Lenič. Ob grebu se je od svojega tridesetletnega sodelavca poslovil kranjski župnik Blaj.

Pokojni Jože Žužek se je rodil leta 1893 v župniji Velike Lašče. Duhovnik je postal 1916. Leta 1920 je prišel v Kranj najprej za kaplana, nato za kateheta in je ostal tam do svoje smrti.

Bogoslovno učilišče. Mariborska škofija je imela od Slomškovih časov dijaško semenišče in bogoslovje. Oboje je bilo za časa zadnje vojne ukinjeno. Pred časom je bilo obnov-

ljeno dijaško semenišče. Bogoslovci pa se po II. svetovni vojni šolajo v ljubljanskem bogoslovju. Zadnja leta pa je število svetnih in redovnih bogoslovcev tako naraslo, da so prostori v ljubljanskem semenišču postali pretesni. Zato je škof dr. Držečnik sporazumno z obema ostalima slovenskima škofoma ter na splošno željo mariborske duhovščine, ki je bila o tem vprašana, odločil, da prenese del bogoslovnega učilišča v Maribor. Zaenkrat bosta verjetno prenešana zadnja dva letnika mariborskih bogoslovcev. Ker pa ni prostora, so se odložili nadzidati mariborsko stolno župnišče za dve nadstropji. S tem bi pridobili prostora za nekaj nad 30 bogoslovcev.

Slovensko romanje v Lurd bo od 25. junija do 5. julija z avtobusi turističnega podjetja Putnik Ljubljana in Maribor. Romanje bodo vodili: p. Hilarij Felicijan, župnik; dr. Dušan Rueh, župnik, in p. Konstantin Ocepek, župnik. — Romanje z vlakom pa je predvideno letos od 18. do 28. septembra pod istim vodstvom.

Med nami

Zbornik 1967 „Svobodna Slovenija“ je za veliko noč izdala „Zbornik 1967“. Je to že 25. — jubilejna izdaja „Svobodne Slovenije“. Ima 440 strani.

Uredili so ga: Miloš Stare, Joško Krošelj, Pavel Fajdiga in Slavimir Batagelj. Ovitek je delo akad. kiparja in slikarja Franceta Goršeta. Natiskala pa ga je tiskarna „Vilko“.

Uvod: „Ob srebrnem jubileju“ je napisal univ. prof. dr. Tine Debeljak.

Zbornik sam ima 8 delov in sicer: Boj slovenske manjšine v krški škofiji na Koroškem, Avstrija za verski pouk otrok v slovenščini; Razprave, dokumenti in pričevanja; Anketa: cilji slovenske narodne politike; Pogledi in misli mladih Naši

med nami v

Argentini

gorniki; Slovenstvu v čast, narodu v ponos; Razgledi; Slovenska središča v svetu.

Velika noč v letu 1967. Letošnji velikonočni obredi v Slovenski hiši so spet privabili veliko rojakov iz vsega Velikega Buenos Airesa, razen seveda Slovenske vasi, kjer imajo svoje obrede.

Na cvetno nedeljo smo imeli procesijo. Otroci so rosili lepo izdelane butarice, ki so jih pripravili rojaki iz Morona.

Na veliki četrtek so bile po obredih ure češčenja presv. Rešnjega Telesa. Od 8 do 9 je bila za žene, od 9 do 10 za dekleta, od 10 do 11 za moške in od 11 do polnoči pa za fante.

Na veliki petek je bil med drugimi tudi peti „pasijon“ v slovenskem jeziku.

Na veliko soboto je bila udeležba največja.

Vse dni je bilo veliko spovedovanja. Nepregledna vrsta rojakov je pristopila k sv. obhajilu.

Obrede je ob asistenci gg. župnika Gregorija Malija, Jurija Rodeta in 15 ministrantov opravil g. msgr. Anton Orehar. V velikonočnem voščilu je želel vsem, da bi v sebi uredili in zaživel velikonočno skrivnost.

Pel je vse dni, kot redno ob takih priložnostih, pevski zbor „Galus“ pod vodstvom g. dr. Julija Savelli.

Dvanajsti slovenski dan ra Pristavi v Castelarju. Zaradi slabega vremena je bil namesto na belo nedeljo v nedeljo, 9. aprila.

Prišel se je s sv. mašo, katero je namesto zadržanega g. direktorja Antona Oreharja daroval g. župnik Matija Lamovšek. dušni pastir v Moronu.

Mladinski pevski koncert. V nedeljo, 16. aprila je bil v dvorani Slovenske hiše in za Slovensko hišo lepo uspeli mladinski pevski koncert. Bil je za uvod v blagoslovitev Slovenske hiše.

Nastopilo je okrog 140 pevcev in sicer iz Berazateguija, Morona, San Martina in Slovenske vasi.

Mladinski pevski zbor iz Slovenske vasi je pod vodstvom ge. Zderke Jan zapel: *Pesem radostna doni, Tri ptičice, Petelinov klic, škrjanček poje, Če, Stari dede, Vse mine, Oj, Triglav moj dom.*

Šmartinski mladinski pevski zbor, ki ga vodi g. Boris Pavšer, je zapel: *Slovenska pesem, Ko dan se zaznava, Detetu, Gorenjska zdravica, Hišica očetova, Nazaj v planinski raj, Pevec.*

Mladinski pevski zbor iz Berazateguija je pod vodstvom g. Jožeta Omahra zapel: *Gozdič je že zelen, Lovska, Vigred, Pevec, Iz stolpa sem in Vesela pesem.*

Deklški pevski zbor iz Morona, ki ga vodi ga. Marija Geržiničeva, pa je odpel: *Mamica moja, odpusti mi, Divja rožica, Belo jutro, Zarja, Medved z medom in Lastovička.*

V zadnjem času je Slovenska hiša dobila pod svojo streho tudi — slovenski oddelek Ukrajinske katoliške univerze papeža sv. Klementa v Rimu, in katere podružnica se je ustanovila v Buenos Airesu.

Univerzo je lani ustanovil metropolit uniatske ukrajinske Cerkve Josip Šlipij, ki je petnajst let preži-

vel v sibirskih ječah, pa ga je papež Janez XXIII. osvobodil in imenoval za kardinala. Protektor univerze je ukrajinski škof prevz. dr. Andrej Sapeljak, organizator te Filozofsko-humanistične fakultete pa prof. dr. Bogdan Halajčuk (dekret ustanovitve 1. 10. 1966).

Od Slovercev bodo predavali skupne predmete za vse slušatelje profesorji dr. Gnidovec, dr. Brumen in dr. Debeljak. Na posebnem slovenskem oddelku za Slovence s slovenskim učnim jezikom pa bosta predavala prvo leto prof. M. Marolt (umetnost in narodopisje) ter prof. dr. Debeljak (literarno zgodovino). **Ta slovenska predavanja so od 15. aprila v Slovenski hiši.** Prav zato se je vršila otvoritvena slovesnost fakultete 9. aprila v dvorani Slovenske hiše, kjer so govorili protektor prevz. Sapeljak, organizator dr. Halajčuk, direktor msgr. Orehar, zastopnik Ukrajincev (dr. Ivanicki) in Slovencev (Stare), na kar je imel prvo inauguracijsko predavanje prof. dr. Debeljak iz primerjavne slovanske literarne zgodovine: „Pesnitev ‘Ivan Višenski’ ukrajinskega pesnika Ivana Frankó ter naša ekumenska doba.“ Pri otvoritvi so se v naši dvorani pele argentinska, ukrajinska in slovenska himna.

Tako šolstvo v Slovenski hiši dobiva tudi najvišjo stopnjo razvoja: visokošolski študij slovenskih narodnih ved, čeprav samo kot oddelek ukrajinske univerze, za kar moramo biti hvaležni kardinalu Josipu Šlipiju.

Dr. Tine Debeljak

ZLATO VEČNEGA JUDA

Spisal: Hugo Wast

Ilustriral: H. Gorazd

Franciscu Solanu Lópezu, zloglasremu paraguajskemu predsedniku je uspelo, da je v svojih glasovitih šotoriščih v Cerro Leonu Encarnacionu in Humaiti zbral več kakor šestdeset tisoč vojakov in je sprožil vojno, da bi njegovo ime zaslovelo po svetu.

Nekega novembrskega dne leta 1864 je kar na lepem, in ne da bi Brazilijo kaj obvestil, zasegel trgovski parnik, ki je pristal v Asuncicuru.

Nekaj mesecev za tem je pri najboljšem prijateljstvu z Argentino napadel njeno ozemlje.

Med dobavitelje argentinske vojske, ki so odhajali z blagom na oddaljeno bojišče, sta se vrinila tudi David in Matija. David je bil poročnik z mlado Saro Zytovo, ki je ostala v prestolnici kot njuna poslovođkinja.

Prodajala sta žganje in tobak ter tihotajpila iz Paragvajaja čaj, brez katerega vrli uživalci mateja ne morejo prestajati. Prehajala sta iz argentinskih taborišč v braziliska in

uruguajska, ob kaki priložnosti pa tudi skrivaj skočila do paraguajskih jarkov. Vse to pove, da sta dvojčka Zabulona trgovala s prijatelji in sovražniki in tako v štirih letih zaslužila sto in stotisoče trdnih pesov.

Bilo je neskončno težav in veliko pravih nevarnosti. Tako pravih, da je na koncu prišlo do žaloigre.

Njuna nenavadna spretrost, da sta vse o pravem času razumela, da sta zmeraj imela pripravljeno gotovino, njuna molčečnost, potrpežljivost, prilagodljivost, njuna lisičja prevejanost, kar vse tvori zgodovinske kreposti njunega plemena, nazadnje pa dejstvo, da sta si bila tako podobna, da je bilo nemogoče vedeti, kdaj stoji pred človekom David, kdaj Matija, kar je dobro pomagalo pri neke vrste poslih: iz vsega tega se da razlagati žalostni konec njunega vojnega udejstvovanja.

Toda če gre vrč prevečkrat po vodo...

Nekega dne so brazilске prve straže presenetile Matija, ki se je vra-

čal s paraguajske strani. Vse je kazalo na to, da je prenašal poročila.

Takoj se je sešel vojni svet, ki je Matija obsodil na smrt v štiriindvajsetih urah.

Otsojenec je dal poklicati brata, da bi se poslovil od njega. In iz argentinskega tabora je prihitel režni David, ki se je tajal v solzah in je še močnejše jecljal kakor po navadi.

Premeteni Matija mu je predlagal nekaj nenavadnega:

„Ali si prisojaš toliko sposobnosti, da bi od generala Mitreja, poveljnika združenih vojsk, izprosil zame pomiloščenje?“

„Brat moj, ki te imam rajši od same Sare. Ne prisojam si sposobnosti niti toliko, da bi izprosil pomiloščenje konju, niti kravi, niti podgani. Boječ sem in jecljam kakor Mojzes. Ne skušaj me in pripravi se na smrt...“

„Ne, brat moj dragi: imam rešilno misel. Ti si boječ, jaz pa sem predrzen, ti jecljaš kakor Mojzes, jaz pa sem zgovoren kakor njegov brat Aron.“

„Res je to.“

„Prepričan sem, da bi mi general Mitre naklonil svojo milost, samo če bi me slišal.“

„Tudi jaz sem prepričan, zakaj govoriš kakor prerok. Toda zdaj si v luknji in general te ne bo slišal. Pripravi se na smrt, moj dragi.“

„Ne! Zakaj šel bom do generala Mitreja in mu dejal...“

„Straža te ne bo pustila skozi.“

„Bo, bo me pustila, če boš ti ostal

na mojem mestu. Ne oni, ne nihče ne bi vedel, ali si ti tisti, ki je ostal v ječi ali jaz, ali odhajam jaz ali ti. Spomni se, da celo Sara, tvoja ljubljena žena...“

David ni našel niti enega razloga, s katerim bi bil lahko Matiju odsvetoval ta nevarni poskus. Zdelo se mu je neokusno in nedostojno, da bi mu razlagal, da si nikakor rista tako podobna, da bi ju nihče ne ločil. Čutil se je docela različnega od brata. Zanj Matija ni bilo tisto kar David. Prizadelo bi mu silno bolečino, če bi ustrelili Matija, a še večjo, če bi ustrelili Davida.

Molče si je gladil brado, dokler mu ni dejal Matija z grenkim zaničevanjem:

„Slab brat si. Ni ti, da bi me rešil, ko so me vendar prijeli, ker sem bil na poslu zate. In koliko lepih kupčij imam še v načrtu. A ti ne maraš, da bi živel.“

„Da, brat moj, rad bi, da bi živel. Toda ne bom se upiral volji Večnega. On je hotel, da primejo in ustrelijo tebe. Kaj naj storim jaz, uboga mravlja, proti Stvarnikovim načrtom?“

Razgovarjala in prerekala sta se še uro dolgo. Matija je tožil o velikih zamislih, ki bodo z njim padle v grob. Davida pa je bilo groza, da bi mlado Saro vdovil. Vdova brez potomstva! To se pravi, da bo njegovo ime izginilo z zemlje. Groza za dobrega, vernega Juda!

Toda ni bil zastoj eden bratov jecljavec, drugi pa zgovoren.

Matiju se je posrečilo, da je prepovrnil Davida.

spomini poročevavca iz Kristusovih časov

Spisal: P. J. M. Heredia DJ

Tedaj je kakor ravdihnjen prerok. Kadar s svojim glasom obsoja, tedaj je drugi Elija. Kadar pa govori o Njem, kateri mora priti, mu glas milo in lepo doni, iz oči pa mu žari zvišena svetloba. Takrat je podoben preroku Izaiju.

6. Srečanje

Janez je pridigal z velike skale, ki je molela iz struge. Nanjo je bilo mogoče priti po velikih kamnih, ki so ležali v vodi med bregom in skalo. Poslušalci so ostali na bregu, kjer se je končavala steza, ki jo je Krstnik zgradil z vrha hriba do sem, kakor sem že povedal.

Na tem mestu, na Janezovi desnici, voda zastaja. Obdaja jo trsje, ki raste ob bregu in sega v vodo. Tukaj se slačijo tisti, ki bi radi bili krščeni. Ko je Krstnik stopil na skalo, s katere pridiga in krščuje, je imel pred seboj pisano množico, ki ga je tiho in pobožno poslušala.

Na levici so stale gruče farizejev

in saducejev. Od preprostega ljudstva jih je ločila grmada skalovja, ki je prigrmelo s hriba. Po teh skalah je posedlo kakih dvanajst rimskih vojakov. V sredini so bili zbrani Janezovi učenci, katerim se je pridružil tudi Samuel.

Nato so sledile množice romarjev, ki so danes prvokrat prišli. Prav nazadnje pa so ob bičevju pod vodstvom nekaterih Janezovih učencev stali novi vpeljanci, ki so se pripravljali, da bodo danes krščeni.

Jakob in jaz sva stopila v senco smokvinega drevesa ra bližnji vzpetini, odkoder sva lahko gledala ves prizor. Stala sva prav Janezu nasproti. Z beležnico in s pisalom v roki sem bil pripravljen zapisovati pridigarjeve besede. Jakob pa je hotel risati ta prizor: spredaj poslušalci, v sredini Jordan in Janez, v ozadju rdečkaste Moabske gore, kar vse pa je ožarjalo pripekajoče sonce.

Janez je odprl usta in radvse pričevalno spregovoril: „Delajte pokoro, zakaj nebeško kraljestvo se je

pr. bližalo, kakor je pisano v knjigi govorcov preroka Izaija: Glas vpijočega v puščavi. Pripravite pot Gospodovo, izravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža; kar je krivo, naj bo ravno, in kar je hrapavo, naj postane gladka pot: in vse človeštvo bo videlo zveličanje božje.“

Te preproste, a krepke besede — dasi jih je ljudstvo komaj razumelo — so vendar nanj čudovito delovale. Izrečene so namreč bile tako iz vse duše prepričevalno in tako vzvišeno prirsčno, da so še mene hudo presunile. Pisalo v roki mi je trepetalo in kar vlečlo me je, da bi se pridružil množici, ki je klicala: „Pokora! Pokora! Želimo prejeti krst!“ — Celo trdovratni farizeji in porogljivi ter neverni saduceji so sprva kakor pobiti onemeli.

Na klice: „Krst! Krst!“ je nekaj Janezovih učencev na njegov migljaj velelo stopiti v vodo prvi skupini katehumenov, ki jih je bilo sedem. Drug za drugim so stopali v zajezeno vodo in vsi hkrati klicali naslednje besede, ki so v 3. knjigi Kraljev:

„Grešili smo, hudobno smo ravnali, brezbožno smo delali, vendar se ke-samo iz vsega srca in vse duše in povzdiguje svoje molitve k Tebi, o Gospod! Ozri se na deželo, katero si izročil našim očetom, na mesto, katero si sebi izvolil, in na sveti tempelj, ki smo ga postavili v Tvojem imenu!“

Te besede jim je narekoval eden izmed učencev, Simon Ben Jona po imenu.

Potem so se vsi obrnili k zahodu,

kjer leži mesto in jeruzalemski tempelj.

Tedaj je Janez s školjko zajel vodo iz Jordana, jih vse oblijl in spregovoril:

„Jaz vas krščujem z vodo, da bi se spokorili. Pride pa močnejši od mene, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovega obuvala: On vas bo krstil s Svetim Duhom in ognjem. Velnico ima v roki in bo očistil svoje gumno in spravil pšenico v svojo žitnico, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem... Pojdite v miru!“

Isti obred se je večkrat ponovil. Katehumeni so govorili ali prejšnjo molitev, ali pa druge tej podobne iz Juditine ali Ezdrove knjige ali iz Jeremija, zlasti pa psalme, kjer so prizravali svoje grehe in obljubljali delati pokoro.

Farizeji in saduceji so se naveličali gledati. Zato so šli v drevnico, kjer so se pogovarjali in glasno govorili, ne meneč se za Krstnikovo pridiganje. Nespoštljivo in res malo zgledno vedenje ga je tako razsrdilo, da je kar čez skale planil tja, kjer so bili oni, ter zagrmel na nje: „Gadja zalega! Kdo vas je zagotovil, da ubežite prihodnji jezi? Obrodite torej dober sad pokore, in nikar ne govorite sami pri sebi: Abrahama imamo za očeta. Zakaj povem vam (in je s prstom pokazal na skale, na katerih so sedeli rimski vojaki), da more Bog iz teh kamnov Abrahamu otroke obuditi. Že je sekira nastavljena drevesom na korenino; vsako drevo torej, katero ne rodi dobrega sadu, se bo psekalo in vrglo v ogenj!“

(Bo še)

UVODNIK	257 Nov izseljenski nadpastir
MISEL TEGA MESECA	279 Kristusove priče
KONCIL	269 Preroška služba božjega ljudstva
BOGOSLUŽJE	272 Zakramenti in življenje kristjana 288, 300 Molitveni namen
VZORI IN DOGODKI	264 Vzornik in priprošnjik 277 Sv. oče spoštuje in ljubi Slovence 289 Iz dnevnika Janeza XXIII.
CERKEV V SVETU	258 „Populorum progressio“ 283 Življenje in vzgoja za železno zaveso (V.) 298 Zlati jubilej Marije v Fatimi
VPRAŠUJETE —	287 Kaj je psihoanaliza?
ODGOVARJAMO	288 Večkrat kradem po malem, je to greh?
V DRUŽINI	292 Materin nasmeh 294 Iz očetovih zapiskov 295 Težave pri učenju 297 Prepovedana cigareta
FANTJE IN DEKLETA	301 Anketa XVI. 305 Dnevnik Ane Marije 307 Danijelove zgodbe 308 Trije za zakon
SPOMINI	318 Poročevalec iz Kristusovih časov
ROMAN	316 Zlato večnega Juda
NOVICE	310 Novice iz Slovenije 313 Med nami v Argentini

NAROČNINA: Celoletna naročnina v Argentini in obmejnih državah 1.600.— pesov;
v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šillingov; v Italiji 2.800.— lir;
druge protivrednosti dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158,
Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pis., Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr.

Anton Orehar); uredjmeta dr. Stare Alojziji in Rode Jurij. — Editor resp.: msgr.

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs Aires, Reg. de la Prop. Intel. No. 842.966.

Tiska Vilko SRL, Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

V svoji materinski ljubezni se zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo in so v nevarnostih in stiskah, dokler ne bomo prišli v blaženo domovino. Zato blaženo Devico kličemo z naslovi priprošnjice, pomočnice, besednice, srednice.

Vesoljni cerkveni zbor o Mariji v dokumentu o Cerkvi.

Ovitek: arh. Vombergar Jurij

Pojasnilo: Naročnikom sporočamo, da sta majska in junijska številka združeni v eno, namesto oktobrske in novembrske; ti dve izideta vsaka posebej. Celotni letnik bo obsegal zato prav tako enajst števil in enako število strani kot prejšnja leta.

